

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

EYLÜL - EKİM 2007

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Altan İLTER

Yazı Kurulu

Altan İLTER

Ahmet DEVİREN

Mevlüt ÖKSÜZOĞLU

Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen

Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA
Tel:(0.312) 426 75 90 Faks:(0.312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
Hesap No: 39775168-5002

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 17 Sayı: 189 - 190
EYLÜL-EKİM 2007 Baskı Tarihi: 15/12/2007

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**
0 543 782 23 74

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANK.
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:

Sait UYANIK : Ağın
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : Mehmet KABASAKAL

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-4	'Cumhuriyet Benim Karakterimdir'
	İ. Gürşen KAFKAS
5	Yurt, Emekle Yaratılır
	Adnan BİNYAZAR
6-8	Bir Aydınlanma Savaşçısı ve
	Sanatçı Olarak Zafer Gençaydın
	İsmail ATEŞ
8	Vahşen-V (Şiir)
	Mustafa KAYA
9-10	Kestaneler
	Özden BAYTAŞ
10	Boğazın Suları (Şiir)
	Fatma Yaşar ÇAKAR
11	Maniler
	Av. Fikret MEMİŞOĞLU
12-14	Bir Mehmet Kabasakal Vardı...
	Hüseyin KABASAKAL
15	Cumhuriyet Bayramı (Şiir)
	Dr. Galip UZUNCA
16	Genç Kyros'un Yazgısı
	Mutahhar AKSARI
17	Salkım Sumak
	Gürol KORKMAZ
18-19	Hediye
	Feridettin ATATUĞ
20-23	Sekiz Sütuna Bir Zarf
	Şerif AYDEMİR
24	Sarıcan Çobanları (Şiir)
	Hüsnü AYDOĞMUŞ
25	Neden Aydınlatamadık?
	Hasan Güner GÜLER
26	Türküler Dolusu (Şiir)
	Bedri Rahmi EYÜBOĞLU
27	Ağın Kaymakamlığına Soner Zeybek Atandı
27	Cumhuriyet Bayramı Ağın'da Coşkuyla Kutlandı
28	Hipertansiyon
29	Fıkralar
	Fevzi ŞENER
30	Haberler
31-32	Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

CUMHURİYET BENİM KARAKTERİMDİR

İ. Gürşen KAFKAS

84 yıl önce gücünü ulusundan alan, insan haklarına saygılı, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olan Cumhuriyet kurulmuştu. Asırlarca teba olan insanımız, demokrasiyle çağdaş bir yurttaş/birey olmuştu.

Yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti dönüştürücü bir değişim sürecinden geçiyordu. Birey Cumhuriyetle serbest düşünce yanlısı olmuştu. **Mustafa Kemal'e göre: "Demokrasi ilkelerinin en çağdaş ve mantıksal uygulamasını sağlayan hükümet şekli Cumhuriyetti."** Kamunun yarar ve çıkarı düşüncesinin öncelikle görüldüğü bir yönetim şekli olan Cumhuriyet, onca güçlükler aşılarak kuruldu.

Cumhuriyet yönetiminde egemenlik koşulsuz ulusundur. "Misak-i Milli" ile ulusal andını; "Teşkilat-ı Esasiye" de ülkenin belirgin biçimi anayasa ile şekillenmişti. Mustafa Kemal 84 yıl önce, "Beyler yarın Cumhuriyeti ilan ediyoruz" demişti. Bu tarihi duyuru ulusal egemenliğimizi müjdeliyordu. Ülkenin öz kaynaklarının kullanım ve yönetim şekli halkın temsilcileriyle olacaktı. Bugün, siyasi ve ekonomik erkin birlikteliğiyle halkın öz kaynaklarının satılması, paylaşılması, içte ve dışta teslimiyetçi duruşu ülkeyi güç durumda bırakmaktadır.

Laiklik ilkesinin temel alındığı Cumhuriyet, yargı bağımsızlığı ile biçimlenip teolojiye

(dinsel) geçit vermezliğiyle bilinir. Ne yazık ki bu kavramlarda da yönetilmemizde sis perdesi yer almaktadır. Cumhuriyetin oluşum şeklinin zedelenmemesi için "hukuk devletini egemen kılmak" ilkesi 1961 Anayasası'na konulmuştu. Amaç, dinin siyasete alet edilmesi- nin önlenmesiydi.

* * *

Cumhuriyetin içeriği, laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devleti ilkesiydi. Bu temel düşünce, Mustafa Kemal'in İstiklal Savaşı'nın başlangıcında Samsun'da söylediği "Halk için/Halka doğru/Halkla beraber" kavramlarıydı. O, toplumun (halkın) gönencini (huzurunu) istiyordu.

Ulusumuz, içten ve dıştan gelebilecek gerici, bölücü ve yıkıcı tehlikelere karşı her zaman dikkatli olmalıdır. Dün olduğu gibi bugün de emperyalist güçler birleşerek, her türlü entrika, karmaşa, yüz­süz davranış, kışkırtıcı ve karıştırıcı yöntemleriyle ülkemizin kimi insanını başkaldırmaya yönlendiriyorlar. Etnik ulusçuluk ve şariat özlemi, aymazları teröre doğru itiyor. Sömürgecilerin maşası bir takım çıkar çevrelerinin laikliğe ve ülkenin bölünmez bütünlüğüne saldırıları, ülkenin sabrını taşımaktadır.

"Cumhuriyet kimsesizlerin kimsesi" olan bir yönetim biçimidir. Hizmet etmek, kul olmak ve emre uymaktan öte görevi olmayan in-

sanımızın kaderi, Cumhuriyetin bireysel özgürlüğü ile sonuçlandı. Vatan toprağı bu uğurda şehitlerin kanıyla yıkandı, tepeler dolusu şehitlerin yanı sıra, ırmaklar dolusu kan aktı, nice cana mal oldu. Mustafa Kemal'in "*en büyük eserim*" dediğı Cumhuriyet, bugün gölgeli, isli ve puslu duruşuyla ülkenin içinde bulunduğu terör çıkmazına ve şehitlerine ağlıyor...

Kardeşin kardeşe kırdırıldığı bugünkü ortamı yaratan ABD ve AB ülkeleri, bıyık altından gülüşleriyle amaçlarına ulaşma tuzaklarını kurmaktadır. Dün Cumhuriyetin kurulmasında ve korunmasında canlarını feda eden Türk ulusu, bugün de aldığı bu kutsal emaneti korumak için ölümü pahasına karşı koyacaktır. Kars'tan Edirne'ye kadar her ilde ve ilçede teröre tepki, şehidine saygı toplantıları ulusal direnişin birlik sesidir. Türk ulusu, Atatürk'ü sevgiyle yüreğinde taşıyarak ve onun kurduğu Cumhuriyeti, çağdaş ve saygın konumda yücelterek yoluna devam edecektir. Hiçbir tuzak ve amaç Cumhuriyete zarar veremeyecektir. Atatürk'e, onun ilke ve devrimlerine yürekleriyle inanan Türk ulusu, güçlükleri birlik ve dayanışmayla aşacaktır. Ulusça Atatürk'ün izinde yürümek, Cumhuriyeti yaşatmaya ant içmek, 73 milyon insanımızın yükümlülüğüdür.

* * *

Cumhuriyet coşkumuz, ülkemiz insanının içini dağlayan terör vahşetiyle gölgelenmiştir. İç ve dış işbirlikçilerin yeniden diriltmek istedikleri "*Sevr ve ayrılıkçı girişim*" ülkemizi bölme istek ve çabalarıdır.

Çağdaş, yenilikçi ve yenileşmeci yönüyle Türk ulusunu, dış etmenlerin sinsi projeleriyle "*ılımlı İslam devleti*" kimliğine dönüştürme uğraşı adım adım ilerlemektedir. Koşullar ne olursa olsun, ülke olarak Atatürk ilke ve devrimlerinden, aydınlanma felsefesinden, laiklikten, devlet ve ülkelerin bölünmez bütünlüğünden ödün verilmeyecektir.

Cumhuriyet ile birlikte bilimin ve kültürün yol göstericiliğı; çağdaş bir ulus olmanın temelini oluşturmuştur.

Türk ulusu birlik ve beraberliğini bozacak her tür girişim, teröre ve başkaca tuzaklara karşı ayakta duracak güçtedir. "*Cumhuriyet benim karakterimdir*" diyen Atatürk, özgür yaşamını, davranışını ve onursal yapısını yüce Türk ulusunun özlemleriyle örtüştürerek dile getirmiştir.

Ulusumuzun kültürel değerlerini, direnç noktalarını kırmak isteyen çıkarıcı, küresel güçlerin politik hedeflerine ve ateşli isteklerine malzeme olmaya izin verilmeyecektir. Sömürgeci güçlerin yayılmacı-çıkarıcı isteklerini gerçekleştirmek için ürettikleri kirli politik ve dini eylemler, söylemler boğazlarına dizilecektir.

Bugün söz konusu olan Türk ulusunun vazgeçilmez bütünlüğüdür. Ulusal birlik, bütünlük ve dayanışma Cumhuriyetimizin 84. yılının vazgeçilmezidir.

84 yaşındaki yüce devlet çınarımızı süsleyen Cumhuriyet Bayramımızı en içten duygularla kutluyorum.

YURT, EMEKLE YARATILIR

Adnan BİNYAZAR

Uzakta mor dağlar.
Ege sularının ipiltisi çamların arasından odalara vuruyor.

Sonsuzu göster deseler, gök boşluğuna bakmam, denize bakarım.

Oturduğumuz terasta, dalgaların kayalara çarpan serinliği tenimizi okşuyor.

Bu yaz teni okşananlar arasında **Ahmet Kabasakal** yok!

Yaşamın sonsuz ışığı, dünyanın kirinden pasından aldı, iç aydınlığında eritti onu.

Evinin dingin salonunda oturur, diktiği çamlara bakardık. Yel estikçe odalara melisa kokuları dolardı.

Onsuz bir öğle sonu, koku arka balkonlarda esti. Eşi **Ülker Kabasakal**,

“Ahmet’in diktiği melisalar çiçek açtı!” dedi.

Öyle anlar var ki, en sıradan söz, insanı hüzne boğuyor...

* * *

Ahmet Ağabey’le, kendi diktiği çamlarla serinleyen kıyı evlerinin salonunda denizin sesini dinlerken, **Pablo Neruda** gelirdi gözümün önüne.

Neruda, ölmeden birkaç dakika önce, “*Denizin sesini duymak istiyorum*,” demiş, yatağının pencere önüne çekilmesini istemişti.

Hep düşünürüm; insan, son anında bakar da ne görür denizde, kulağında göç davulu çalar-ken?..

Yüz yıl da yaşansa, hayat anlık görüntülerdir.

Andre Gide, yıllar önce okuduğum “*Dünya Nimetleri*” adlı romanında “*Mutluluk anlardadır*” diyordu.

Neruda son anlarında hangi mutluluğun ardındaydı, neyi görmek istemişti?

Toprak, sözün üstünü örter.

Ahmet Ağabey neler görüyordu da, uzun dalıp gitmelerinde gözünü ayıramıyordu Ege’nin diri sularından?..

Çamların esintili deniz maviliğinde, Neruda’nın melisa kokulu sesini mi?..

* * *

Ege’nin bir kıyısında, mavi beyaz dalgalı başka bir koy.

Yılları birlikte geçmiş kişiler toplaşıp o koyda mekân tutmuşlar.

Her evin küçük bir bahçesi, o bahçelerde nar, limon, portakal ağaçları var. Daha ilk gençliklerini yaşayan ağaçların narin dallarından limonlar, bebek yüzlü narlar sarkıyor.

Onları üretenlerin yüzlerinde, sevdikleri can da can bulmuşların mutluluğu.

Şükrü Berber’in bahçesi, bahçelerin en bakımlısı. Çimeni ışık saçıyor. Bahçede bir-iki meyve ağacı da var. Ötesi çam ormanı...

Orman diyorsam; gözünüzün önüne avuç içi kadar plastik kaplar getirin. Kapların her birine çam yavrusu fidelerin dikildiğini göreceksiniz.

Sanki çam fideleri değil onlar, toprağın döl yatağında üretilmiş ağaçbebekler...

Kimse ondan böyle bir şey istememiş. O, gönüllü yetiştirdiği binlerce fideyi, dikilir hale gelince götürüp orman dairesine bağışlıyor.

Böylece bir ormanın daha temeli atılıyor dağ yamaçlarında.

* * *

İki yıl sonra... Kıyıyı kucaklayan dağlara bakıyorum.

Yeşil yamaçların yerini kel dağlar almış. Yangın, kavrulmuş iskeletlere döndürmüş çamları.

Önümüzdeki yıllarda da dağları alevler sarsacak.

Dün olanın yarın da olacağını kimse aklından geçirmiyor.

Gün kurtarılsın yeter!

İftar çadırları aldatmacasında nasılsa öyle...

Ramazanda doydu; on bir ayda ne yiyecek, ne içecek bu halk?..

Açlığa mahkum et; sonra önüne üç-beş kap yemek koy, doyurdum de onu!

Yurt, erdemle, emekle yaratılır, sadakayla değil!

Atatürk’ün Kurtuluş Savaşı’nın ardından başlattığı Aydınlanma devrimi, halkın erdemiyle ayakta kalmış, emekle bugünleri bulmuştur.

Sonsuza da çamlarda emeği olan gerçek yurtseverlerin emeğiyle erecektir.

BİR AYDINLANMA SAVAŞÇISI VE SANATÇI OLARAK ZAFER GENÇAYDIN

İsmail ATEŞ

(Geçen sayıdan devam)

O halde, özgür insan yetiştirmenin en ekonomik ve kısa yolu sanat eğitiminden geçmektedir. Sanatın, sezgi nedeniyle bilime de öncülük yaptığını biliyoruz; çünkü özgür düşünce, üstün sezgisel güç, her şeyin itici gücüdür. Bundan 150 yıl önce Jules Verne “Ay’a Seyahat”i yazdığı zaman alay konusu olmuştur. Sanat eğitimi aynı zamanda ahlak eğitimi ile de ilgilidir. İnsanın ruhu, insanın duyguları hazla (sanattan kaynaklanan estetik haz) beslendiği zaman kötülük düşünemez”¹¹ der.

Gençaydın’ın ayırt edici özelliklerinden birisi de; hem sanatında hem derslerinde çizime ve “desen”e ayrı bir önem vermesidir. Bir sanatçının kullandığı sanatsal dil ne olursa olsun, soyut, figüratif veya kavramsal, onun doğa objesini iyi tanıması gerektiğini düşünür Gençaydın. Plastik sanatlar alanında yeterli altyapıyı kurmadan, formasyon sahibi olmadan nesneyi deformasyona uğratma, bir başka deyişle doğa nesnesini sanat nesnesine (formuna) dönüştürebilmek olası değildir. Sanatçıların çoğu; desen, portre, eskiz, etüt gibi yapıtların arka planına ait görsel notlarını pek göstermezler. Sanat izleyicisi de bu durumu kanıksamış durumdadır. Gençaydın, tuvaleri ve karışık malzeme ile kağıt üzerine yaptığı renkli resimleri ile açtığı çok sayıda kişisel sergisinin yanı sıra, 1984’de Dokusanat Galerisi’nde¹² ve 1990 yılında Galerî Sanat Yapım’da “desen” sergileri de açar. Belki de, ha-

reket alanını genişlettiği ve onu rahatlatmış için, desen çalışmalarında da tuvallerinde olduğu gibi büyük boyutlu yüzeyleri tercih eder. Doku Sanat Galerisi’nde sergilenen ve çoğu sanatçının yakın çevresindeki kişilerin portre-desenlerinden oluşan sergi için Kaya Özsegin: “Gençaydın’da ışığın ve karanlığın oluşturduğu karşıt etkiler, bu desenlerin yalın kompozisyon şeması içinde de varlığını sürdürüyor. Boğuntulu ve karabasanlı ilişkilerden, trajik deneylerden türemiş olan bu siyah desenler, kalemin kâğıt üzerindeki parlak yansımaları ışıkla birlikte emiyor ve ona küçücük bir aralıktan, bir ‘dizonans’ dışarı gönderiyor. Dingin; fakat oldukça yüklü bir oluşumun, sınırsız mekânlar içindeki gizlilüğü, bu ışıkla varlığını kanıtlama, etkisini dışa vurma olanağını da ele geçirmiş olur” der ve bu desenlerin “sanatsal anlamdaki çizim seçkinliğinin olduğu kadar, çağdaş resmimizdeki dinamizme de bir yönüyle ışık tuttuğunu”¹³ vurgular. Galerî Sanat Yapım’daki sergide ise sanatçının 1970’li yıllarda yaptığı çok sayıda deseninden özellikle nü çalışmalarını arasından seçilerek oluşturulan 20 adet nü deseni yer alır. Rengin çeldirici üstünlüğünden arınık, salt kurşun kalemin olanakları ile yaratılan bu desenler; “nasıl usta sanatçı olunabilir” sorusuna bir yanıt olarak gösterilir.¹⁴ Gençaydın, Devlet Resim ve Heykel Sergileri ile DYO ve TPAO Resim Yarışmaları gibi jüri sergilerden aldığı pek çok ödülün yanı sıra 1983 yılın-

da Meteksan'ın düzenlediği desen yarışmasında da “Büyük Ödül” alır. Gençaydın'ın desen çizimleri ile boya çalışmaları ve karışık malzeme resimleri arasında, sanatsal üslup ve ele alış bakımından pek bir fark görülmez. Bir tür “resimsel yazı” dili geliştirmiştir sanatçı. Spontan ve hızlı çalışma yöntemi ile karşılaşma anında izleyiciyi konunun özüne çeker. “Devingen yaşam kesitleri, zıt renklerin karşıt etkileri ile iç gerilimi yükseltirken, çevreyi saran renk tonlarının yumuşak geçişleri, konuyu dingin ve dengeli anlatıma ulaştırmaktadır.¹⁵ Gençaydın'ın sanatı için doğa nesnesi çıkış noktası olmasına karşın, resmini yapmaya başlar başlamaz zihninde soyutlar onu. Simultane çeviri yapar gibi, doğa nesnesini sanat formuna dönüştürür. Kalabalık içerisinde yürürken bile sel gibi akan insanları bir nevi lekeler düzeni” olarak gördüğünü söyler sanatçı.¹⁶

Gençaydın'ın resimlerini, “dünyayla uzlaşmıyor olmanın gizli günlükleri” olarak niteleyen İnci Aral, 1983'te Ankara Kibele Sanat Galerisi'nde açılan sergiyi izledikten sonra: “Kendini ele vermemek için sakınık duran; ama aynı zamanda bağırarak kendine çağırın bir hırçınlıkla dolu hem çekici hem itici olabilen bu resimlerle ilişki kurabilmek amacıyla, onları kendim için yeniden yaratmayı deniyorum: uzun uzun dolaşıyorum üzerlerinde - Akira Kurasowa'nın 1990 tarihli Düşler filminde Van Gogh (oyuncu Martin Scorsese) son resmi 'Buğday Tarlası' tablosu içinde dolaşır. (İ.A.) Yollar yürüyor, bayırlar aşılıyor, ırmak boylarında geziniyorum. Bir ağaç yapraklarını döküyor içime. Sarı bir çiçek açıyor

zamansız. Bir tel ses veriyor incecik. Bir bulut çabucak biçim değiştiriyor. Beklenmedik bir yağmur başlıyor. Koşuyorum”¹⁷ diye sürdürdüğü yazısında izleyici-sanat yapıtı özdeşleşmesinin ilginç bir örneğini ortaya koyar. Aral, aynı yazının devamında, romancı kimliğinden bir parça sıyrılarak sergideki resimlere ilişkin nesnel bir değerlendirme yapmayı da dener: “İnsanın doğadaki benzersiz uyuma katılmak için duyduğu güçlü istek acı dolu bir uyumsuzluğa dönüşebilir her zaman. Zafer Gençaydın, bilgece bu dönüşüm anını yakalayabiliyor işte. Bunu yaparken olabildiğince yerel bir tavır takınıyor. Canlılığıyla, sıcaklığıyla, dokusuyla, ayrıntısıyla, tuval üzerinde oluşturduğu dramın dozuyla, güncelliğiyle yerli onun resmi; ama aynı zamanda çağdaş da, insanı kavrayış ve özgünlüğüyle.”¹⁸

Hareket noktası ‘insan - doğa - yaşam’ olan Gençaydın'ın resimleri son tahlilde doğa biçimlerinin sanat biçimlerine tercüme edildiği renk ve organik biçim ilişkilerinin ön plana çıktığı, dolayısıyla da ırk, eğitim ve kültür farklarından bağımsız olarak, “insanın temel güdülerine” yönelen soyutlamacı veya soyut sanat kategorileri içinde konumlandırılabilir. Soyut resim, bir yandan çağdaş yaşamın maddi unsurlara daha fazla ağırlık veren yönüne karşı ortak bir panzehir oluştururken, diğer yandan da farklı yapıdaki insanların iletişim kurabilecekleri ortak bir dil, evrensel bir ifade tarzı oluşturmaktadır. Gençaydın'ın sanatı ile örtüşen bu ortak ifade biçiminin “teknoloji ve insan karşıtlığının dengelenmesi” bakımından, kaçınılmaz bir şekilde yaşamın bütün alanlarına etki etmiş olan makinalaşmaya, bir

yandan tepki verirken, diğer yandan da ona insani bir boyut katar ve makine yaşam karşılığını dengeleyen yaşamsal işlev yüklenir. “Entelektüel yoğunluğu yüksek, soylu ve kendi türünde benzersiz resimlerin”¹⁹ yaratıcısı Zafer Gençaydın, dünyanın her yerindeki insanı derinden kavrayabilen güçlü ve diri bir sanatın yaratıcısıdır.

DİPNOTLAR

- * Prof. Dr. Mehmet Cemil Uğurlu (1926-2003), Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğr. Üyesi. (Şiir, Ocak 1989’da “Zafer Gençaydın’a saygıyla” ibaresiyle yazarı tarafından sanatçıya ithaf edilmiştir.
- 1 Erzen, Jale. “Gençaydın ile görüşme”, Boyut Dergisi, Haziran 1984, Ankara.
 - 2 6 Nisan 2007’de sanatçıyla, Beytepe’de yapılan sözlü görüşme.
 - 3 Aynı görüşme.
 - 4 Erzen, Jale, “Gençaydın ile Görüşme”, Boyut Dergisi, Haziran 1984, Ankara.
 - 5 Aynı Yazı.
 - 6 Aynı Yazı.
 - 7 Aral, İnci. “Zafer Gençaydın”, Aydınlik Gazetesi, 26 Mart 1979, İstanbul.
 - 8 Aynı Yazı.
 - 9 Aynı Yazı.
 - 10 Canpolat, Naci. “Zafer Gençaydın’la Söyleşi”, Asomedy Dergisi, 2002, Ankara.
 - 11 Aynı Yazı.
 - 12 Adnan Turani ile Ortak Sergi.
 - 13 Özsezgin, Kaya. “Sergiler”, Milliyet Sanat Dergisi, Ekim 1984, İstanbul.
 - 14 Erinç, Sıtkı. “Zafer Gençaydın’ın Desenleri”, Sanat Çevresi, Mayıs 1990, Ankara.
 - 15 Giray, Kıymet. “Sergi Değerlendirmeleri”, Boyut Dergisi, Mayıs 1985, Ankara.
 - 16 Önal, Günseli, “Resimde Coşku, Gerilim, Çelişki”, Cumhuriyet Gazetesi, 12 Şubat 1989, İstanbul.
 - 17 Aral, İnci. “Zafer Gençaydın’ın Resimlerine Bakarken”, Cumhuriyet Gazetesi, 17 Haziran 1983, İstanbul.
 - 18 Aral, İnci. “Zafer Gençaydın’ın Resimlerine Bakarken”, Cumhuriyet Gazetesi, 17 Haziran 1983, İstanbul.
 - 19 Karaesmen, Erhan “Plastik Sanatlar”, Gösteri Dergisi, Nisan 1987, İstanbul.

VAHŞEN-V

Mustafa KAYA

dolunayın düştüğü geceydi
köye geldiğim gün
vahşen turuncu gülümsüyor
köy o mistik sessizliğinde
ve bir orkestra
ağustos böceklerinden..

müşide abla’nın balkonuna dizildik
saatler nasıl geçti bilmedik
yarı yıkık yarı ev sokak aralarından
selam vere vere geçtik
herkes eşikteydi
herkes birbirine sordu
gece dolunayla uzundu...

cirik’ten gelen su
daha azalmıştı
ve kaya dayının evi yoktu
rahmetli babamın evi de
kerpiçleri taze üç katlı evimiz
yerle bir olmuş
yılların içinde...

karşı harmanlarda evler
gurbetin çocukları
şehri taşımışlar
doktor kemal ve yahya
abdülkadir abi
hasan fehmi’nin kardeşi ihsan
ve oğlu coşkun’un
osmik gillerden cahit’in
hakkı’nın
mehmet karaoğlu’nun
daha ismini hatırlamadığım
evler çil çil
ziyaret ettim bir bir...

ne zaman önünden geçsem
dedemin olmayan evinin
iğde ağacını ve
nar ağaçlarını hatırlarım
yerinde başka yeni bir ev
imam gilin ibrahim’in dediler...

hakko üniversitesi’ne uğradım
açık oturum-forum-panel
hararetli bir akış
oluk sayınca çeşmenin konuklar
çınarın yaşını tartışıyorlar
tebessüm ettim
seslerin yükselmesinden
askere gittiği yıl dan mış falanın
yok filanın evlendiği yıl mış dikilmesi
çınarın.
saatlerce dinledim kararsız dağıldılar...

KESTANELER

Özden BAYTAŞ

Evimizin kış odasını, yıllar geçmesine rağmen çok iyi hatırlıyorum. Köşk denilen, iki basamakla çıkılan bir oda, daha aşağıda bir başka oda... Köşkün altı ahır... İçinde inekler, tavuklar, bir horoz ve bir eşek yaşıyor.... Köşte yeşile boyanmış, kabara denilen çivilerle süslü tahta bir sandık. Üzerinde, her akşam serilip gün ağarınca toplanan yatak, yorgan ve yastıklar yığını... Yerde 3-4 kanat yan yana serilmiş Antep kilimleri, bir tahta sedir. İçine hasır otu doldurularak yapılan duvar yastıkları var. Yastıkların örtüleri kanaviçe işlemeli ve dantelli.

Aşağı odada kapı arkasında “çark” denilen, gerektiğinde içinde banyo yapıp el yüz yıkanan, gerektiğinde bulaşık yıkanan, kenarları betondan yapılan bir çukur...

Çarkın üzerinde üç sıra halinde tahtadan raf... Bakır kaplar ve dışı kapkara, içi gümüş gibi parlayan birkaç tencere. Kapların altında gazete kâğıtlarından dilimli dilimli kesilmiş örtüler... Bir kenarda, sadece komşular akşam oturmasına geldiklerinde yakılan teneke soba... Yerde cicim denilen turuncu siyah çizgili bir yaygı. Kenarlara dizilmiş, her biri başka desenli yüzlerle kaplanmış çaput minderler... Karşıda köy ocağı, ocağın iki yanında içine kepek basılmış iki yastık, davlumbazın rafında bir çalar masa saati, reyhan ve kuru maydanoz kutuları, yanında nereden gelmişse Fevzi Çakmak’ın poster... Baba-

mın, hakkında hiçbir bilgisi olmadığı Fevzi Çakmak... sadece “babayiğit” diye sevdiği Fevzi Çakmak.

Duvardaki çivide 5 numara gaz lambası... Direkteki çiviye takılı gazyağı şişesi... Öbür direkte tahta bir kaşıklık asılı, içinde ev halkına yetecek kadar tahta kaşık ve kepece var...

Duvarlar bembeyaz ve tertemiz. Aynı zamanda ders çalışırken masa yerine de kullandığımız, iki büküm çalıştığımız ekmek tahtası duvara dayalı.

Karşı duvarda saatli maarif takvimi... Günde bir yaprak koparılıp okunan tek eser.

Sobanın kenarında evin sevimli kedisi, diğer kenarında ayakabıdan su çektiği için ıslanan ve her akşam yeniden yıkanıp kuruması için serilen yün çoraplar...

Kış odamızı böyle tanıttıktan sonra, yaşadığımız bir olayı anlatmak istiyorum:

Yıl 1956... Ortaokul öğrencisiyim. Tarih öğretmenimiz Bursalı Mehmet Taşkın Bey... Ağın’a bekâr olarak gelmiş. Annem (Şehirli Bacı) öğretmenin yemeğini pişiriyor. Bazen bizim evde Ağın’ın deyişiyle nakışlı bir yemek pişerse bir tabak da öğretmene götürüyor ikram olsun diye.

Derken yarıyıl tatili geliyor, öğretmen Bursa’ya gidiyor. Döndüğünde hediye olarak bir kesekâğıdı dolusu kestane getiriyor bize... ‘Bunları kızgın küle gömün, pişince kabuklarını soyun ve yiyin’ diye de tarif ediyor.

Ocakta yarı kor, yarı kızgın kül. “Köpürköz” deriz ya... Kül yığınının ortasını çukurlaştırıp içine kestaneleri boşaltıyoruz. Üzerini kızgın külle kapatarak, pişmeye bırakıyoruz tarife uygun olarak...

Hepimiz merakla bekliyoruz kestaneler pişecek diye... Ne tadını biliyoruz, ne huyunu...

Çeyrek saat geçmeden “bum!” diye bir tanesi çarkın duvarına çarpıyor, kurşun atılmış gibi bir delik açılıyor. Arkadan biri daha... Bacaya doğru gümlüyor gidiliyor. Derken, ev savaş alanına dönüşüyor. Pat, pat, pat!...

Kestaneler özgürlüğüne devam ediyor, hepimiz şaşkın şaşkın birbirimize bakıyoruz. Bu arada dedem her patlamada:

- Ullaaaaa!.. diyor.

Babam, kösedeki kepek yastığı pencereye bastırıyor cam kırılmasın diye.... Bir yandan da bize:

- Ocağa arkanızı dönün, gözünüze muhayyet olun! diye bağıyor. Annem:

- Arada ortada kala böyle kestane, getirmez olaydın herif, duvarlar hep yere indi! diye söyleniyor.

Kestanelerin tamamı görevlerini bitirdiklerinde, tertemiz ev kül yığını, toz, toprak, kömür parçaları ile rezil durumda.... Savaşta yara almadan kurtulan, sadece babayığit Fevzi Çakmak ile zilli masa satı...

Devrisi gün anneannem yemek yapmaya gittiğinde öğretmen soruyor:

- Şehirli Bacı, kestaneleri yediniz mi, beğendiniz mi?

Anneannem:

- He anam he!.. Hele sus, hele sus!..

BOĞAZ'IN SULARI

Fatma Yaşar ÇAKAR

Boğazın suları...

Al götür İstanbul'un

Tüm günahlarını,

Sinsi sinsi akarken derinden derine

Bin bir ağıt, bin bir öykü

Var koynunda

Nasip alan, nasip veren oldun

Yine de sen kazandın

Her öykünün sonunda.

Ayışığında, yılankavi, parlayan

Pürüzsüz bir yol gibi yüzün

Ne tatlı şarkılar doğar

Gecelerinden sabaha

Âşıklar sende bulur

Arzulanan teselliyi.

Sen mavi çiçek tarlası

Martıların beyaz kelebek

Beslenirler

Arıların çiçeğinden

Bal alırcasına senden

Kıyıların erguvan çiçekli

Pembe pembe

Coşkulu yaşatırlar baharı

Gönüllerimizde.

Yasemin, hanımeli kokulu

Yediveren gülleri bahçelerinde

Bir gece geçersen tekneyle

Kıyılarından

Hazin şarkılar taşar

Evlerden, yalılardan

Renk renk ışıklarla

Donanmış kafelerinden

Bilmem ömür uzar mı

Bu güzelliklerde

Umut etmeli mi

Ömrün sonu gelenler de.

Dönmek yok, artık

Hiç kimse için artık geriye.

14 Aralık 2006 - Ayvalık

MANİLER*

Av. Fikret MEMİŞOĞLU

Alma yanı, alma yanı
Kızarmış alma yanı
Nasıl kabre koyarlar
Muradın almayanı

Acıyaydı, acıyaydı
Yâr bana acıyaydı
Sineme ok değmedi
Bu nasıl acı yaydı

Bahçemi yar, bahçemi yar
Şenelttin bahçemi yâr
Ağzından gül kokuyor
İçerim bahçe mi yar

Bayah geldim, bayah geldim
Sinene dayah geldim
Dilim der bin yaşadım
Gönlüm der bayah geldim

Böyle bağlar, böyle bağlar
Yâr başın böyle bağlar
Gül açmaz bülbül ötmez
Yıkılsın böyle bağlar

Bahtiyarım, bahtiyarım
Gönülde tahdı, yarım
Yüzünde göz izi var
Sana kim bahtı yârım

Buda beni, buda beni
Kes beni buda beni
Zülfün ejderha olmuş
Korkarım yuda beni

Ben diyemem, ben diyemem
Ölürüm ben diyemem
Al yanakta diş yeri
Ben buna ben diyemem

Budala, budala
Bülbül konmuş bu dala
Olmuşum yâr delisi
Bana derler budala

Çimen yerde, çimen yerde
Su çıkar, çimen yerde
Yârıma daldalanam
Soyunup çimen yerde

Düşmemeye, düşmemeye
Ak süt em, düş, memeye
Düşenin dostu olmaz
Ceht eyle düşmemeye

Dolan gözler, dolan gözler
Dalanmış dolan, gözler
Bana derler ağlama
Durmuyor dolan gözler

Dil yare, dil yare
Dudak yare, dil yare
Gözüm yâri görürse
Neler söyler o yâre

Dil meze, dil meze
Dudak meze, dil meze
Gönül verdim bilmedim
Kadir kıymet bilmeze

* Harput Halk Bilgileri, Elazığ Kültür Derneği Yayınları No: 2, Elazığ 1995, sh. 120-121

BİR MEHMET KABASAKAL VARDI...

Hüseyin KABASAKAL

(Geçen sayıdan devam)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A. ÖLÜMDEN YAŞAMA

1. Ağın'dan Ayrılış⁴:

Ağın'dan ayrıldıktan sonra içimden, “bu belki de son ayrılışımdır” diye düşünüyordum. Kalbimdeki sızı, bu son ayrılığın yarattığı uğursuz bir önseziden kaynaklanıyordu. Dolayısıyla kurtuluş umuduyla gittiğim İstanbul’a varışma sevinmem gerekirken, neşelenemiyordum. Yüzüm gülmüyordu...

Bu üzüntülerle Elazığ’a geldim. Belki derdime çare gösterir diye Vehbi (Çoker) Bey’e başvurdum. Olumsuz karşılık alınca, son hızla canımı trene atmak suretiyle kendimi avuttuğum. Tren son hızıyla gidiyor, dağlar, tarlalar yuvarlanıp geride kalıyordu. Yolcular, kompartmanlarında şarap içerek neşelenirken benim içimi burkan üzüntülerim sürüp gidiyordu. Acaba durumum ne olacak sorularıyla hayale dalıyordum.

*“Tren çabucak İstanbul’a varıyor,
Benim kalbim içerimde eriyor.
Zalim derdim yüklenmiş de yüzüme
Yüreğimi didik didik eziyor.”*

7/8 Şubat 1935 gecesi saat 03.00’te dünyanın güzellik ve şirinliğiyle tanınan İstanbul’a vardım. Pırıl pırıl ışıklar altındaki iç açıcı görünümü anlatabilmek için kalemim yetersiz kalır. Kavuştüğüm bu sonsuz güzellikler karşısında bile gönlüm kırık, duygularım bu-

ruktu. Kendimi avutacak bir ışık görmekten yoksunluğum altında, perişan durumumla amcalara (Yusuf Akın) indim:

2. Umuda Doğru Koşma:

O sabah perşembe günü, hemen Gülhane’ye (o dönemde bu hastane Sarayburnu’nda bulunuyordu) gittim. İlaç kokan muayene salonunda dolaşırken, kendimde bir korku, sıtma ürpermeleri duyuyor, doktorun gelmesini bekliyor ve düşünüyordum.

*“Dünyaya gelmiştim gülmem için
Ben hep ağlıyorum bilmem ne için
Yetmez mi artık çektiklerim?
Şu iki günlük ömrüm için.*

*Şu dünyada hiçbir vefa görmedim
Şirin bahçelerinden güller dermedim
Nimetiyle bir lahzacık gülmedim
Nedir çektiklerim Yarab bilmedim.*

*Gurbet eli oldu benim meskenim
Acep şifa bulacak mı şu zalim derdim?
Yoksa bu dert nedeniyle ölecek miyim?
Felek pençesiyle bir gün, gidecek miyim?*

3. İlk Muayene:

Mim Kemal Bey’in muayenesiyle hastalığın geri teptiği, ameliyata gerek olmadan röntgen tedavisi yapılması, bunun için Şişli Etfal Hastanesi’ne gitmemin gerektiği ortaya çıkmıştı.

Önü pazar (hafta tatili) olduğundan, cumartesi günü Beyoğlu’na giderek orada nice

⁴ Birinci bölüm, B bendi 2. fıkrada belirtilmiş olan rahatsızlığın geri tepmesi dolayısıyla tedavi için Ağın’dan ayrılışıdır.

acılarla boğuştuğum şu yaşamı uzatmaya çalışacağım.

*“Sabahtan okunur ezan
Acep kimdir mezar kazan?
Azrail’in yoktur suçu
Tanrı’dır yazıyı yazan.”*

Cumartesi günü Etfal Hastanesi’ne gittim ve doktorları gördüm. İki tane ilferd filmi istediler. Aldım, getirdim. Çenemin filmini çektiler. İşlemi ertesi güne attılar. Pazar günü hocalarına götürdüler. Bu, bir Alman idi.

İyi bir muayene ve incelemeden sonra Fransızca bir şeyler konuştular. Bundan sonra röntgen odasına götürdüler. On beş dakikalık ışın masajında tuttular. 12 Şubat 1935’de başlatılan bu tedavi, cumartesi, pazar tatil günleri dışında, 28 Şubat’a kadar sürdürüldü.

Masajlardan sonra kimi kez dayanılmaz acılar duyuyordum. Şiş de yavaş yavaş yumuşuyordu. Röntgen kabul görevlisi dört resim getirmemi istemişti.

Sağ tarafta hafif ağrılar başlamıştı. Bakalım Mevla ne gösterecek?

Gâh Mevlüt Efendilerde gâh Yusuf Amcalarda kalıyordum. Nerede yatarsam o yöredeki kahvelerde akşamı yapardım. Öğle yemeklerini dışarıda yiyordum. Günler bu biçimde geçiyor, iç sıkıntılarım, acılarım benden ayrılmıyordu. Ağrılarım bazen diniyor, bazen sürüyordu.

*“Alın yazım şu dünyada karadır
Hicranlı kalbim tedavisiz yaradır.
İstanbul’a geldim derdim azıyor
Acep Mevlam bana neler yazıyor?*

*Kendim İstanbul’da hayal Ağın’da
Ne cazibe vardır kuru dağında*

*Yaşam saklı bostanında, bağında
Ne güçler var kaymağında, yağında.*

*Ey Mahmut’um özlerim seni
Hüdaya emanet eylerim seni
Bir kerecik hatırladın mı beni?
Aklına gelmezsem olursun deni (alçak).*

*Kadir Mevlam affet beni burada
Cehennemde yakma, kaldım arada
Dertli Mehmet, söylemek de pek acı
Doktor bile bulamıyor buna ilacı.*

*Yarab ne vakit olacağım sılacı
Memlekette annem bana duacı
Ey Allah’ım göster bana inayet
Dayanamıyorum acıyor gayet.*

*İlaç senden olsun eyle hidayet
Üç yavruyu sana ettim emanet.”*

Hava soğuk, dışarıda durulmuyor. Gidiyorum Şişli’ye, geliyorum Fatih’e. Üzgün ve garip gönlümle günlerim böyle geçiyor. Yalnız cuma günleri Hüseyin ile vaktimizi geçiriyoruz.

*“Ağın’dan ayrıldım çok itibarla
Helallik almadım yârü ağyarla
Hazreti Hızır’la gani Sitarla
Kendimi atayım duman var bugün.*

*Hatçe ile Mahmut ne halde bugün?
Ellere keyif vermiştir düğün
Bizlere de yaşlı karadır bugün
Dünyaya kazık çak öğle öğün.*

*Annem bana ağlar daim oradan
Hasretlik perdesini kaldır aradan
Elbet kavuşturur bizi Yaradan
Ölmez kurtulursam ben bu yaradan.*

*Kalem alır her gün yazarım derdim
Belirsiz olmuştur durağım, yurdum
Büyük Tanrım sen eyle bana yardım
İstanbul içinde duman var bugün.*

*Şiirler yazarım Şişli Parkı'nda
Bu dertten kurtulamam pek de yakında
Hakka canım vermek hem zor, hem çetin
Rabbim kurtar beni bakan var bugün."*

Tanrı'nın verdiği ufacık bir ilham ile şu satırları karalıyorum:

*"Haftada bir Hüseyin gelir yanıma
Erişir garip yerde tatlı canıma
Onun kanı benzer kendi kanıma
Felek hançer vurmuş figan var bugün.*

*Dünya beni şu cihana hakim eylese
Doksan sene ömrü müjde eylese
Emret feleklere diye söylese
Mihnet kapısını kaparım bugün.*

*Kalp ağrılarım durmuyor bir dem
Kısacık ömründe ne bulur adem?
Gidip meyhanede çeksem mi bir dem?
Güleyim halime sarhoş var bugün."*

Can sıkıntısının etkisiyle bunları yazıyorum. Başka yolla tedavisi elimde olmayan kederi; kâğıt, kalem ile dindirmeye çalışıyorum.

Kalp ağrılarıma yaranın ağrıları da ekleniyor. Sarsıntılar geçiriyorum.

Günden güne şişler büyüyor. Dayanma ve direnme gücüm kalmıyor. Şu belâdan kurtarması için Tanrı'ya dileklerde bulunuyorum.

*"Hastalardan pek çoğunu görürüm,
Hepisi de umutsuzdur bilirim
Öylesi var odasında gezemez
Hiçbirinin derdi bana benzemez.*

*Dünyada ne gördün deseler bana.
Suyunu bile içmedim kana kana.
Gözlerimin yaşı döndü umman'a
Ellere sağlık vermiş ben batmışım dumana.*

*Hararetle Hüseyin'imi beklerim,
Bu gidişle dünyayı da teklerim,
Sararmış tenim solmuş yüzümle
Allahımdan her an iyilik dilerim.*

*Yazdığım destana ben de gülerim,
İyileşir isem diyar diyar gezerim,
Bu derdimden kurtulamaz gidersem
Kalanların yüreğini didik didik ederim.*

*Tahammül kalmadı derdi çekmeye
Yarab neden verdin derdi çeneye
Sabah olsa da karanlığım gitmiyor
Bu halime ağlayan insan var bugün."*

Baharın parlak güneşi tabiatı aydınlatıyor. 26 Şubat 1935 gününün bu güzel sabahı bile bana bir parça olsun neşe vermiyor. Herkes şen, şakrak işlerine gidiyor. Ben boynu bükük, dertli... Şu satırları karalıyorum:

*"Yine merak sardı bugün gönlümü,
Sevdalara saldı bir an aklımı.
Umut var ki, bu dert benden gidecek
Yoksa bir lahza da kaçırırım aklımı.*

*Her günüüm bir sene olur burada
Hasretin perdesi vardır arada
İyilik ver Allahım acı da bana
Doktorlar elimden bıkmıştır bugün.*

*Anacığım derdim hayli derindir.
Üşüyorum havalarda da serindir.
Narin cismim, her şeyden geri kaldım
Beni genç çağımda dertlere saldın.*

(Devam edecek)

CUMHURİYET BAYRAMI

Dr. Galip UZUNCA

Bugün seksen dördüncü yılı Cumhuriyet'in
Ata'nın Türk halkı'na sunduğu hürriyetin
Bugün bittiği andır esaret zilletinin
Ayini var her yerde yüce Türk milleti'nin.

Yediden yetmişe dek halk coşmakta onurla
Ellerinde bayraklar kutlamakta gururla
Yurdun her köşesinde görkemli bir bayram var
Caddelerde bitmeyen ilâhi bir seyrân var.

Yad edelim Mustafa Kemal'in dehasını
Ve arkadaşlarının gönülden vefasını
O Başkomutan'la tarihin seyri değişti
Türk halkı esaretten hürriyete erişti.

Kurtuluş Savaşı'nda akmıştı nice kanlar
Şevkle şehit olmuştu binlerce nevcivanlar
Analım o cefakâr kadın yiğitleri de
Gaziliğe ulaşan tüm civanmertleri de.

Sayenizde kurtuldu bu vatan toprakları
Sayenizde yeşerdi bu irfan yaprakları
Gönülden selam olsun size ey nevcivanlar
Seksan dördüncü yılı bize lütfeden canlar.

Yeriniz toprak değil ilâhi bir mekândır
Cennet-i Alâ da en yücelmiş bir makamdır
Mübarek ruhlarınız şad olsun dilşad olsun
Aziz mekânlarınız nur âlâ nurla dolsun.

GENÇ KYROS'UN YAZGISI*

Mutahhar AKSARI

Ahmet Yıldız, öyküleriyle yeni tanıştığım bir yazarımız. “Edebiyat ve Eleştiri Dergisi”nin her şeyi aynı zamanda...

Size, “Üçlü Kavşak” ve “Kadın ve Boğa” adlı öykü kitaplarından sonra yayımlanan üçüncü öykü kitabı “Genç Kyros’un Sonu”ndan söz edeceğim. Öncelikle şaşırtıcı öykülerle oluşturulmuş bir kitap. Satır aralarına ülkemizin gerçeği çok iyi sıkıştırılmış. Her an dikkatli olmak, tetikte durmak gerekiyor bu yüzden. Yeterli sayıda benzetme ile kotarılmış öyküler. Abartıya rastlamadım hiç. Dengeli ve tasarruflı bir dil kullanımı egemen öykülerde.

“Köpek” adlı öyküde; toplumun tümünün korkutulduğu, çok yakın geçmişte yaşanmış ürkütücü bir gerçeği insancıl değerlere yaslanarak anlatmış bir köpeğin gözünden. İçim ürperdi. Derinden sarsıldım. Acaba kısa bir film olamaz mı diye de düşündüm.

Yorulmuş ikili ilişkilere bir örnek, “Hera Motel”... “Yalnızca cinselliği” ve “anıları” ile ilişkilerini sürdüren iki sevgilinin kısa, sıradan bir yaz tatili öyküleştirilmiş...

Kitabın en uzun öyküsü “Genç Kyros’un Sonu”, Pers Kralı’nın iki oğlunun arasındaki taht kavgasını işliyor. Tam da 2400 yıl öncesinden seçilmiş.

Bir banka güvenlik görevlisinin gözünden “banka” aracılığı ile “devlet soyma”nın betimlemesi, “Güvenlik Görevlisi” adlı öykü. “Devleti söğüşlemek için bankadan iyisi yok. Sonuçta olan mudilere değil, devlete oluyor elbet. Al buyur, bu piç çocuğu emzir, ne yaparsan yap diye kucağına atacaklar devletin. Devlet güvencesiyle dümen çevirmek dünyada nerede var?” cümleleri ile güvenlik görevlisinin ağzından -bir yerde yazarın- sisteme yönelik eleştirileri seslendirilir. Çok yakın geçmişte yaşanan banka hortumlamaların tutanağı tutulmuştur bu öyküyle bir yerde... Başlangıçta hiçbir şeyin farkında olmayan güvenlik görevlisi, sonunda bilinçlenir ve...

Şaşırtıcı bir sonla biten bir öykü, “Kan Yoktu”. Sanki “ava giden avlanır” atasözüne denk düşer gi-

bi! “Günlerdir; aslında evlendiklerinden beri -yıllardır- eşinin ve kayınvalidesinin şefkatli baskıları altında” yaşamakta olan bir ressamın “Gençliğinden geriye tortuları kalmış macera duygusu”nu çarpık bir biçimde yaşadığı bir yaşam kesiti/deneyimi de denilebilir bu öyküye... Polisiye bir gerilim yaşıyor insana.

“Zehir Zemberek Bir El E-mail”, internette kullanılan ve Türkçe olmayan bir dille yazılmış. Yazar, günümüzün internet diline gönderme yapıyor belki! Belki de eleştiriyor bizi usul usul dalgasını geçerken. Farkında bile olmuyorsunuz okurken. Hiç denememiş bir yaklaşım. İlginç ve farklı...

Emeğe saygının küçük bir çocuğun gözünden dile gelişi, “Hızarcılar”. Ders kitaplarına girse, yeridir. Şu cümlelerde emeğe saygı nasıl da güzel betimlenmiş: “Çalışılmış bir bedenden yayılan ter kokusu, temiz, oksijen dolu bu açıklıkta yeni oluşmuş hızar tozlarının, yongaların, çürümüş geniş bitkilerin kokularına karışıyordu. Hızarın çelik gövdesinden çıkardığı çınlamaları ve inlemeleri, hızarcıların bir ağıt gibi tekrarladıkları, ormana yayılan “hoh”larını saygıyla dinledim.”

Öykünün kahramanı Zafer Bey, “...sokak, büro, ev, iş denen alıp-vermeler arasında tükenip” geçmekte olan ömrünün muhasebesini yaparken, günümüz Türkiye gerçeğine “Televizyonda doların yine arttığı alt bandı geçiyordu. IMF Türkiye masası şefi, elinde çantasıyla bir hırsız gibi utangaç ve sahte bir yüzle, sıvıırcasına başbakanlığın merdivenlerinden iniyordu.” diyerek, yazar yine büyük bir ustalıkla bizi tanık yapar “Gidiyorum İşte”de. Sürpriz bir sonla biter öykü. Havada asılı kalabilir sorularınız...

Küçük bir yaşam dersidir, “Dört Kişi” adlı öykücük. Elbet dikkatli iseniz, anlayabileceksiniz...

Yıldız; birbirinden farklı konuları ustaca öyküleştirmiş. Yaşamdan, Türkiye’nin gerçeğinden hiç kopmayan öyküler yazmış. Safını da açık ve cesur bir biçimde ortaya koymuş. Kutluyor ve yeni öykülerini dört gözle bekliyorum...

* Genç Kyros’un Yazgısı, Ahmet Yıldız, Everest Yayınları, Birinci Basım: Temmuz 2002, İstanbul, 112 sayfa.

SALKIM SUMAK

Gürol KORKMAZ

Sabahattin Erol Ağabeyim, ağustos ayı sonlarında Ankara'dan bana telefon etti. "Gürol, Malatya'da bulabilirsen, bana 2 kg. kadar salkım sumak gönderir misin? Şeker hastalığına çok iyi geldiğini söylüyorlar" dedi.

Ben, sumağı biliyordum, ancak sumağın salkımını yeni duyuyordum. İşlenmişini de Adana'da kuru soğan salatasında görmüş ve tatmıştım. Lezzeti çok hoşuma gitmişti.

Malatya'daki Büyük Baharatçı'nın her cins baharat ve tedavi edici bitkiler bulundurduğunu bildiğim için, satış sorumlusu Fatoş Hanım'a, "Salkım sumak istiyorum" dedim. O da hemen ilgili elemanı çağırdı. Eleman, "Şu anda yok, ama tahminen on gün sonra gelecek" dedi. Ben, o tarihlerde Ağın'da olacağımı; eğer gelir ve tükenirse tekrar nasıl temin edebileceğimi sordum.

Fatoş Hanım tekrar söze girerek, "Siz Ağınlıysanız neden bizden alıyorsunuz ki? Esasen sumak marketimize Ağın ve Çemişgezek'den geliyor" dedi.

Şaşkınlığım ve bilgisizliğim birbirine karışmıştı. Ben 60 yaşına kadar hemen hemen Ağın'dan hiç kopmamıştım. Ama sumağın Ağın'da yetişip ve bunun ticari boyutuyla Malatya'nın bir marketinin rafına taşındığını bilmiyor ve buna inanamıyordum.

Eylül ayında Ağın'a gittiğimde anneme sordum. Annem, sumağın Küşne yöresinde olabileceğini söyledi. Hemen, can dostum ve arkadaşım Vedat Atalay'ı telefonla aradım. Meğerse sumak, Beyelması Köyü'müzde yıllardır sofralarda yerini almış. Sevenler, kendi ihtiyaçları kadarını toplayıp tüketiyorlarmış. Ticaretini ise hayır...

Birkaç gün sonra Vedat'la sözleşip Küşne'ye gittik. Daha önce toplananlardan arta

kalanı da biz topladık. Vedat'a, sumağın Küşne'den Malatya'ya gidişini sordum. Vedat da, yörede bağ kazan Diyarbakırlı işçilerin, sumak ağacını görünce mevsiminde bunları toplayıp, işleyerek pazarladıklarını söyledi.

Aradan günler geçti. Koçan'daki kahvede kalabalık bir grup oturmuşuz, hem sohbet ediyor hem de tavşan kanı çaylarımızı içiyoruz. Kimi avcılıktan, kimi bağcılıktan, kimi eski anılarından... söz ediyor.

Sohbetin koyu bir anında, birden günlerden beri kafamı kurcalayan sumak konusu aklıma geliyor. Malatya'daki market olayından, Vedat'la dağlarda sumak toplama girişimlerimizi bir bir anlatarak, bu konudaki şaşkınlığımı çevremdeki arkadaşlarla paylaşmak istiyorum.

Yaman avcı, çevre ilçeler de dahil neredeyse yöremizde ayağının basmadığı yer kalmayan eski Belediye Başkanımız Orhan Ercan söze giriyor. "Biz sürekli ava gittiğimiz için sumağı çok iyi biliyorum. Hatta, Havza yöresinde de bol miktarda bulunur. Kanı sulandırdığı da bilinmektedir. Avda gezerken tüketiriz, ama birbirimize de, 'Sakin ha fazla yemeyin!.. Kaza sonucu düşüp bir yeriniz karnarsa, kanınızı durduramayız.' ikazını da yapmadan edemeyiz" diyor.

Ben avcı olmadığım için ve Ağın'daki soframıza sumak girmediğinden bilgisizliğimi itiraf ediyorum. Ancak yöremizde yüzlerce senelik geçmişi olan sumağın, Ağın'da oturan Diyarbakırlılar tarafından Malatya'daki bir marketin rafına taşınması bana gerçekten çok ilginç geldi.

Size göre de öyle değil mi?

Ağın-26.09.2007

HEDİYE

Feridettin ATATUĞ

Ayakları çıplaktı... İri, lacivert gözleri, morarmış derisinin içinden, yeni açılmış bahar çiçekleri gibi gülüyordu.

- Kömürünüzü taşıyabilir miyim? dedi.

Böyle çocuklar bir iki değil, yüzlerceydi. Güzel bildikleri bir su birikintisinde, çamurlu, tozlu sokaklarda hep oynadıklarını sanırdı...

O da bunlardan biriydi, diye düşündüm. Aslında, "Kömürü taşıyayım" diyerek benimle alay ettiğini sandım. Yüzümü buruşturdum. Yoksa, içimdeki çocukluk daha ölmemişti. Minik kafasını okşar, "Buna gücün yetmez" derdim.

Konuşmasına devam etti:

- Çabuk ve temiz taşıyım, dedi.

Bu defa alay sırası bendeydi.

- Tane tane taşıyarak mı? dedim.

Sustu. Geri geri gitti. İri gözleri, donuklaştı. Sadece:

- Sen bilirsin, dedi.

Baltayı taşa mı vurmuştum? Bilmiyordum. Ama gittikçe soğuyan havada, kovanın demiri elime yapışıyordu. Bin kiloluk kömür yığınının biteceği yoktu. Hani utanmasaydım oturup ağlayacaktım.

Biraz sonra, küçük bir elin kovaya uzandığını gördüm. Başımı kaldırdığım zaman, yine o çocuktuk. Bana göz kırptı:

- Denemesi bedava, dedi.

Cevap verecek halim mi vardı?

Her şeyi oluruna bırakmıştım. Tane tane de taşısaydı, akşama kadar da devam etseydi, kabulümdü.

Sıcak odanın penceresinden, biraz önce pes ettiğim işin, nasıl gittiğine baktım. Gözlerime inanamıyordum. Kömür yığını bitmek üzereydi.

Şaşırmıştım...

Olanlara inanmak için, kömürlüğe koştum. Olamaz, kömürlük dolmuştu. Yerler tertemizdi... Bir an kendi kendime, "Neydi bu be, bir Herkül mü, bir Hızır mı?" diye düşündüm.

Hemen sobanın üzerine bir çaydanlık koyarak, kahvaltı hazırlamalıyım. Öyle yaptım.

Masayı en değerli misafirlerime mahsus bir özenle hazırladım. Sofraya kızarmış ekmeğin dilimi, sucuk, reçel, yağ ve peynir koydum.

Belki de ilk defa yediğimin tadına varacaktım.

Ona baktım. Kara kömür tozlarının kapladığı yüzündeki gözleri, emeğini haketmenin mutluluğu ile parlıyordu. Minik dudakları, beyaz dişlerini sergileyerek açıldı:

- Benim işim bitti. Güle güle ısının.

Onu kucaklamak, öpmek istiyordum. Ancak:

- Yüzünü yıka, birlikte kahvaltı yapacağız, diye bildim.

Dışarıda kar yağıyordu.

O çoktan yüzünü yıkamış, odanın kapısından bekliyordu.

- Ben gitsem, dedi.

- Olmaz, kahvaltıyı birlikte yapacağız, diye ısrar ettim.

Kabul etti. Masaya birlikte oturduk. Yaşından umulmayan bir olgunlukla çayını içiyor, ekmeğini yiyordu. Arada bir başını kaldırarak çevresine bakıyordu. Kitaplıktaki kitapların ilgisini çekmişti.

- Ne kadar çok kitabınız var.

- Senin de var mı?

- Bu kadar değil.

- Demek okuyorsun.

- Zamanım olunca.

Ayağa kalktı. Kitaplığa doğru yürüdü.

Sonra da:

- Kitapları çok seviyorum, dedi.

Kafam karıştı. Bugün bana bir şeyler oluyordu. Ya da bana öyle geliyordu. Önce gücüyle beni yanıltan, şimdi de kitaplara olan sevgisiyle şaşırtan bu küçük yaratık, gerçekten var mıydı, yoksa rüya mı görüyordum? Sobanın üzerindeki kaynar sudan elime akıttım, “Of yandım” çığlığı ile rüyada olmadığımı ispatladım. Rüya değildi. Hayal, hiç değildi...

- Okula gidiyor musun? dedim.

- Gidiyorum, dedi, ortaokul son sınıfta okuyorum.

Soracağımı tahmin ettiği sorunun cevabını deyiverdi:

- Cumartesi, pazar günlerini de işte böyle kömür taşıyarak, odun kırarak, anlayacağınız çalışarak değerlendiriyorum.

Uykudan uyanır gibi irkildi birden. Ustaca bir dönüş yaparak konuyu yine kitaba getirdi.

- Kitabı çok seviyorum. Hele, kilo ile kitaplarını satanlara çok kızıyorum. Bazen aldığım helvanın, peynirin bir roman sayfasına sarıldığını görünce, iştahım kesiliyor, dedi.

Dalıyorum.

Penceremden, sokağın yanyana karşılıklı dizilmiş evlerine bakıyorum. Çoğu evlerin önündeki çöp bidonları, kâğıtlarla, ekmek parçalarıyla dolu... Sonra kendi kendimi sorguya çekiyorum. İçlerinde benim de bulduğum bu insanlar, yiyecekleri kadar ekmek al-salar, kitap alacak paraları olurdu diye düşünüyorum.

Tekrar gitmek için ayağa kalkıyor. Kararı kesin. Bu defa gidecek...

- Borcum kaç lira? diye soruyorum.

- Bir kitaplık, diyor.

Zor durumdayım. Durumu düzelten yine o oluyor:

- Bir kitap da verseniz olur, diyor.

Ona bir değil, beş kitap verdim. Üstelik para da. Ama parayı almadı.

Dostça ayrıldık.

* * *

Yine yalnızdım. Yanan soba, kaynayan çaydanlık ve odamın dört duvarına sinmiş çocuk misafirim sesleri...

Paltomu giydim ve dışarı çıktım. Yağan karın altında dolaşmak istiyordum.

Dükkânlar alışveriş yapan insanlarla doluydu. Düğün salonlarına, hastanelere çiçek taşıyan insanları görüyordum. Öte yanda kahveler tavla oynayan, sigara içen insanlarla doluydu. Caddelerde vitrinlere bakan, elleri cebinde volta atan avare insanlar, zamanı tüketmek için adeta yarışıyorlardı.

Oysa zaman; kitaplarla zevkli, kitaplarla güzeldi. Ne yapmıştı elin oğlu? Hastasına kitap, dostuna kitap, çocuğuna kitap götürmüştü. Gezerken, otururken, dinlenirken kitap okumuştı. Hani bu, “oku yaz adam ol”u, insan onuru bilen toplumumuz için ayıp olmuyor muydu?

Acıydı ama kütüphanelerimiz de, kitapçı dükkânlarımız da bomboştu...

Üşümüştüm. Bir dostuma gitmek için durakta bekleyen otobüse bindim.

Biri bana:

- Buyurun oturun, dedi.

Konuşan, sabahki kömür taşıyan çocuktuk. Sevinmiştim.

- Nereye gidiyorsun? dedim.

- Hastaneye, arkadaşımı ziyarete gidiyorum, dedi.

- Arkadaşına neler götürüyorsun?

- Kitap götürüyorum...

O zaman hastanelere, günlere ve düğünlere götürülen çiçekleri hatırladım. “Vazolarda kaç gün sevindirdi” diye düşündüm. Aslında çiçekler saksısında, bahçesinde ve dalında güzeldi.

Hani kitabı seven bu küçük yaratığın filizlenip dal budak salacağını bilseydim, onu bir saksıya dikip odamın en güzel yerine koyardım. Bu mümkün değildi tabii. Ona gıpta ettim.

SEKİZ SÜTUNA BİR ZARF

Şerif AYDEMİR

Fabrikanın evrak kayıt servisinde dört kişi çalışıyor. Siz, servis dediğime bakmayın, görkemden uzak avuç içi kadar bir odaya sıkış tıktık dolmuşuz hepimiz. Saman kâğıttan yaprakları olan çizgili, kalın bir defterin başındayız işte... Yer bulunamadığı için mi, yoksa yaptığımız işin dişe dokunur yanı olmadığından mıdır nedir, koridorun son girişinden artanı suntayla çevirip oda yapmışlar. Unutup da mazallah duvara yaslanmaya kalksak iki saniyede kendimizi sırt üstü dışarıda buluruz. Ana kolonlardan biri de beklenmeyen misafir gibi ortadan içeri dalınca odamızın geometrisi bozulmuş. Hani; belediye otobüslerinde kalabalıktan ayak bile değiştiremezsiniz, ama dinelen yolculardan kimileri planya ya vurulmamış vücutlarını bir yerlere sığdıramazlar, dirsekleri süngü gibi dolanır ortalıkta... işte onun gibi masalarımız bir türlü sığmıyor odamıza. Köşeleri sivrilip sivrilip gözümüze batıyor, yan yana, uç uca getiremiyoruz. Yeni bir usul keşfedip üçayaklı masalar yaparlarsa belki yerleşecegiz.

Ama bir taburemiz var üçayaklı. Kapının arkasında dede yadigarı gibi tutuyoruz. Kışın paltolarımızı, kabanlarımızı ıslak kuru fark etmez onun üstüne fırlatıyoruz şilte gibi. Buruşmaları önemli değil de çoğu defa kaşkollerimiz itişip kakışıyor. Allahtan ki Kızılay'dan dağıtılmışçasına hep aynı renk, aynı kumaştan oldukları için karışıklık sayılmıyor, yani kavgaya çıkmıyor. Ertesi gün herkes kendi kokusundan tanıyıp malını seçiyor. Yazın öyle bir sıkıntımız oluyor ama bu defa da odacığımıza günışığı lütfeden tek kanatlı pencereyi açamıyoruz. Birimizin göğsünü yalayan incecik yel öbürünün nazlı sırtını bıçak gibi deliyor. Belki de sebebi bu olsa gerek, bizim odada öksürük hiç kesilmez.

Peki, şikâyetimiz mi var? Asla!.. Hâşâ!.. Aksine derin bir şükran hissi içerisindeyiz. Dördümüzün de (acaba üçümüzün mü deseydim) beyninde beklesen, topaklaşan bir korku var olmaya var ama şükür ki, o korktuğumuz başımıza gelmiyor. Allah korusun! Ya,

“işe adam değil, adama iş” bulunur da birini daha odamıza gönderirlerse...

Söylemeyi nasıl da unuttum, bizim servisin şefi-yim ben. O yüzden masam en dipte. Odadan içeri girince oraya ulaşabilmem uğruna önüme çıkan ne olursa üstünden pire gibi atlayıp zıplayarak geçiyorum. Yıllardır idmanlı olduğumdan kimsenin özel malına, ya da kaleme kâğıda, ne bileyim başka bir eşyaya çarpıp döktüğüm görülmemiştir. Benim masamı diğerlerinden ayıran, belki biraz farklı kılan bir telefon makinesiyle bir de tozlanmış, renkleri uçmuş plastikten çiçeklerin tutunduğu bir vazodur, işte hepsi o kadar...

Dedim ya, öylesine iç içeyiz ki birbirimizden gizlimiz saklımız kalmıyor. Girişteki Niyazi Bey spor toto oynasa, Fenerbahçe'ye mağlubiyet verdiğini anında fark edip, “olur mu öyle şey canım!” diye homurdanıyoruz. Veya orta masanın gediklisi Serpil Hanım çaktırmadan gazetede ki bulmacayı çözüyorsa, sıra Afrika'da bir nehir sorusuna geldiğinde, etimizi sıkıştıranlar gibi hep bir ağızdan:

- Nil, diye bağırıyoruz.

İçimizde bir tek Ahmet Sarıca ekşiye tatlıya karışmaz. Biz yedi iklim dört köşeyi gezer geliriz ama o bir adım öte gitmez. Sarıya çalan yeleli saçları iki de bir gözlerinin üstüne yığılınca nereyi gözetler, neyi takip eder anlayamayız. Bütün simasına hakim olan uçukluk bile ara sıra kaybolur, hatta esmerleşir, o esmerlik ta kravatının boğumuna kadar cılız kavislerle inen damarlarını gider kapatır. Ancak o zaman anlarız ki söylenenleri onaylamıyor, gönlü bizden yana değil. Başkaldırısı o kadardır. Bize yakınlığı, bizden kaçışı, kendini belli etmesi o kadar... O kadarla yetinir.

Halbuki biz birbirimizin her şeyini biliriz. Yedigimiz içtiğimiz bellidir. Oturup kalktığımız, giyinip kuşandığımız, borcumuz alacağımız (alacağımız hiç olmaz), kiramız veresiyemiz, balkonumuzdaki çiçeğin cinsine kadar... Her neyse işte, akşam kimin

evinde ısıpnağa yumurta kırıldığı cümleye aşıkârdır.

Hangi partiye oy veririz, hangi takımı destekleriz, hangi rengin şavkı gözümüzü alır, hangi türkü gönlümüzü karartır, tastamam bellidir. İçimiz, odamızın içidir. Orda ne varsa hepsi o...

Mızımızlanan inat eşlerimiz, halden anlamayan tutumsuz çocuklarımız, kıskanç ve hatta dedikoducu akrabalarımız her mevsim, her gün, belki her saat odamızın içindedirler. Bazen küçük haşareler gibi vızılda da vızılda da silik duvarlarımıza konup göçerler. Masalarımızın, oturaklarımızın kenarlarına buruşuk buruşuk abanırlar. Bazen de gelip göz hizamızda dikilir öylece beklerler, birbirimizi seçmemizi engellerler. Onca emeğimizin mahsulü; göz kırpmalarımız, kaş oynatmalarımız, dudak bükmelerimiz, nice tiyatro ustalarına taş yedirecek burun çekmelerimiz güme gider.

Biz her şeyi biliriz. Her işin hakkını veririz, tarifini yapar yolunu yordamını çizeriz. Dünyada olup biteni; ülkemizin sosyal, siyasal ve de ekonomik gidişatını; şehrimizin gün be gün çoğalan sorunlarını; iş yerimizdeki haksızlıkları, vefasızlıkları... Evreni üç gün bize bıraksalar; ne yıldız kayar, ne güneş tutulur, ne de afet yağar başımıza... Hele ki savaş diye bir kavram kalmaz yeryüzünde. Zaten şu enflasyon kim azdırıyor, kişnesin diye önüne kim yem atıyor bize sorsunlar. Trafik keşmekeşi de, terör de, kap-kaç da bir el atmamıza bakar...

Üç gün çok fazla, çoook... Çobanın havaya attığı asası yere düşünceye kadar padişahlık versinler yapacağımızı biliyoruz. Bursa'nın kestanelerini hayrat etmek kimsenin aklına gelmiyor. Halbuki o takdirde kurt kuzuyla yayılır, dünya gül gülistanlık olur vesselam... Şu dünya dedikleri çok mu büyük sanki? Karpuz çekirdeği kadar ya var ya yok. Onu biz iğde çubuğuyla üç günde güz çifti gibi süreriz. Hatta tersini yüzüne çeviririz de görenin gözleri kamaşır, aklına da bir haller olur.

Güler misin, ağlar mısın? Bizim servisin "verimi düşük"müş. Geçenlerde patron söylemiş. Dua etsin ki sendikaya bağlı değiliz, yoksa götürdü gününü. Serpil Hanım cevap yetiştirmekte hiç gecikmedi, ne de güzel söyledi:

- Biz küçük işlerin adama değiliz, dedi.

Gene dua etsin ki; nezleydim de, burnum şıp şıp akıyor diye lafa ben karışmadım. Yoksa söz nereden gelirse gelsin, mahiyeti ne olursa olsun, onu ben alır eski İpek yolu üzerinden Hindistan'a taşıyım evvel Allah. Yavuz'un Sina Çölü'nü geçtiği gibi geçer giderim. Hem de sarı ışıktaki hazırlanıp, yeşilde yürümek kaydıyla...

Söylenmesi ayıp, meziyetli adamımdır.

Kurban Bayramlarında çok gördüm; sekiz kişi kurbanlık bir sarı öküzü; sekiz yular, sekiz satır, sekiz odun eşliğinde yolun bu tarafından karşı tarafa geçiremiyorlar. Üstelik vatan hainiymiş gibi başına vura vura... Onları gördükçe; nasıl kabiliyetli, nasıl yiğitbaşı, nasıl donanımlı adam olduğumu fark ediyor, şiştikçe şişiyorum. Bir sarı öküz nedir kardeşim! Versinler emrime "Altıncı Filo"yu, zayıatsız Ümit Burnu'ndan öteye bırakıp döneyim.

Allah için doğruya doğru; Niyazi Bey de hani oturaklı, biçimli adamdır. Moritanya'dan Sibiryaya Yaylası'na, Ural Dağları'ndan Viktorya Gölü'ne kadar dünya ahvali üzerine söyleyeceği çok sözü var ve söylüyor da...

Efendim, bir ekonomi dergisinde buyrulmuş ki: "Etrafımızdaki 8 komşu ülkenin toplam ithalatı 200 milyar dolar... Ama biz 8 komşuya toplam 2,5 milyar dolar ihracat yapıyoruz... Onlara asıl malı satanlar Fransızlar, Almanlar... Oysa bizim satmamız lazım..."

Yediği içtiği anasının ak sütü gibi helal olsun Niyazi Bey'e... O derin, sessiz ve kılı kırk yaran tefekkürüyle konuyu çarçabuk iki ehemmiyetli sebebe bağlayıp çıktı işin içinden:

"-Sultanahmet'te başıboş bırakılan ayıcılar var ya, o ayıcılar... Yok, kocakarılar nasıl hamur yoğururlarmış, yok tamirciler eski ayakkabılara nasıl pençe çakarlarmış?... Bunlardan turistlere ne canım? İmajımız bozuluyor, bizi sevmiyorlar.

Bir de Darphane'nin işgüzarlığı... Kalitesiz, paçavra gibi kâğıttan para basarsan sonu böyle olur işte... Paramız cebimizde iki günden fazla dik duramıyor. Borçlarımızı kapattıktan sonra artan olursa bak-kal manav arasında el bezine dönüyor. Yapış yapış...

Bu parayla elin gâvuru seninle alış-veriş yapar mı?”

Hangi gündü hatırımdan çıktı... Başka servisten biri, ocağa kahve sürer gibi getirdi gazeteyi Niyazi Bey'in önüne sürdü. Sonra da tek laf etmeden çekip gitti. Acaba hangi haberi gözüne tutmak istiyordu? Biz de yardımcı olduk, aradık taradık, orta sayfanın ta dibinde yakaladık vallahi...

“Türkiye bir yılda elektrik üretmek için doğal-gaza 8 milyar dolar para ödüyor. Halbuki sadece Çoruh Nehri üzerine 8 baraj kursak, bu para cebimizde kalacak. Böyle bir imkân hangi ülkeye nasip olur? Gürül gürül akan nehirler varken termik santallerle elektrik üretmek, nimete kıcını dönmektir.”

Niyazi Bey'in hiddetini görecektiniz! Aydın efesi gibi hop oturup hop kalktı mesai bitinceye kadar. Üç defa kravatını söküp bağladı. Art arda içtiği nes-kafeler kesmedi, hiddeti yumuşamadı bir türlü. Kıl-ları dökülmüş delik delik bir fırçayı andıran lekeli başını tırnaklayıp durdu uzun süre. Her hiddetleni-şinde gözlerinin önünden kayıp kemerli burnuna dü-şen kalın mercekli gözlüğü yedi yiyeceğini. Hırsını ondan çıkardı hep. Homurdandıkça, ceketinin ilikle-rini zorlayan göbeğine inat yayvan çenesi, çil du-dakları titredi de titredi:

“- Azizim!.. Bu akıl kârı mıdır şimdi? Elindeki hazır liraları kömür cürufu gibi götürüp Çoruh'a dö-keceksin...Şuna bak şuna sen!.. Acelen ne? Nasıl ol-sa bir gün barajları yapar çatarsın. Çoruh, Artvin'in vadilerinde nazlı nazlı akıp duruyor işte.. Ne yani; Çoruh IMF'mi ki kızsın da suyumı vermem desin? Yahut pılısını pırtısını toplayıp vatan haini gibi başka ülkeye kaşsın... Hortumcu mu o? Ne sanıyorsunuz Çoruh'u? Akıyor işte akacağı kadar.”

Gazetelere, magazin dergilerine, televizyonlara Serpil Hanım da çok içerliyor.

Haksız mı, hangi biriyle uğraşsın kadın?

Bunca ilmine irfanına, bunca görgüsüne rağmen bulmacaları tam tekmil çözemiyor. Arı duru şeyler sormuyorlar ki...

Dizileri uygunsuz saatlere atmaları mı dersin, stülün gibi ince belli kızları manken diye zırt vırt ek-ranlara getirerek balıketinden azıcık taşırmış Serpil Hanım'ları kışkırtmaları, yürek çatlatmaları mı

dersin, dizideki Aliye'ye bir an olsun gün güneş göstermedikleri mi dersin... Yoksa Avşar kızının lîlâ renkli tişörtünden zoraki moda yaratıldığına mı ya-narsın?..

En iyisi, Serpil Hanım'a bu mevzuları hiç açma-yın, akşam olur. Döner bir daha akşam olur.

Benim, Niyazi Bey'in, Serpil Hanım'ın ortak yanlarımız da var elbette. Aklın yolu birdir demişler, boşuna mı demişler?

Mesela, üçümüz de insan sarrafıyız. İğnenin yıl-dızından Hindistan'ı seyreder, Çin'i-Maçin'i de do-lanır geliriz. Yeter ki bir adama alıcı gözle bakalım, gerisini sormayın, biz tane tane anlatırız. “İnsan kısı-m kısım, yer damar damar”mış, öyle mi? Olsun! Kimin mide suyunda çakır nohut gezinir; kimin yü-zü melek içi şeytandır; fitne fücurla kim kol koladır; EMAR makinesinden kaçır, bizim gözümüzden kaçmaz.

İşte şu etyemez, ot çiğnemez hımbılın ne mal ol-duğunu biliyoruz. Ahmet Sarıca'nın... Nice haltlar karıştırdığını güya bizden saklıyor. İki adım, en fazla üç adımda ensesindeyiz. Kaçabilir mi? Sarılık geçi-riyor gibi ikide bir niye benzi açılıyor, sonra durup dururken boyun damarları esmerleşiyor? Yüzünde kaç kırık çizgi var kendini ele veren, görmüyor mu-yuz?

Kolay kolay tahminimde yanılmam, bana kalır-sa bu adam tarikatçı... Bulanık gözlerinde bir ikircik geziniyor, gün boyu dur durak bildiği yok. Dudakla-rı kıpır kıpır... Neyi sayıklıyor, neyi hatmediyor, ah-tım var bulacağım! Kesik kesik öksürükleri hep sah-te, viziteye çıkmak için bahane... Hele ay buluttan bir çıksın; kim şeyh, kim mürit anlarız.

Niyazi Bey benim gibi dolambaçlı yollara gir-miyor. Onun aynasına yansıyan gölgelerin adı sanı belli:

“- Tarikatçılığına kesin diyemem, ama uyuşturu-cu kuryesi olduğu kuşku kaldırmaz.”

İnandım vallahi!.. Hafta sürmüyor ki, postacı mektup yetiştiriyor adama. Aynı kirli zarf, aynı yazı, aynı gönderici... Takip ediyoruz, koşup koşup tuva-lette okuyor şiş gözlerle. Niyazi Bey bir kere denk getirip göz atmış öylesine, mektuba benzer yanı

yokmuş. Üç beş satır eğilmiş bükülmüş kanca gibi yazılar, onlar hep şifreymiş.

İlahi Serpil Hanım!.. Hangi hadiseye keskin bıçakla yaklaşıyor ki?

“- Bu Ahmet Sarıca var ya, kız kaçırmış billahi! Dikkat edin, ne zaman viziteye çıksa ardından biri gelip soruyor. Demek şüpheleniyor, onlar gelmeden toz oluyor.”

Her neyse, her ne cehennemin dibiye... Ama öyle ama böyle, bu adamın eli ayağı temiz değil işte... Olmaz ya; hadi ben yanıldım, benim çarşı pazarım dağınık, mütefekkir Niyazi Bey’le gül gibi Serpil Hanım da mı yani?..

Bizim serviste günler ne tez akıp gidiyor? Saymaya kalksan, ardına düşsen yetişemezsin.

Bu haftayı da tez tükettik. Çarşamba milli maç vardı, ertesi gün meteoroloji “kar geliyor” diye anons edince, öyle yemeğini atıştırıp erken çıktık. Derken, cumayı çatıdan düşen martı yavrusu gibi önümüzde bulduk.

Ahmet Sarıca hastaneye gitmişti gene. Âdeti de-ğildi, geri dönmezdi, ama bugün geri geldi nede- se... Yüzü yumuşamış, pelte pelte olmuştu. Cereya- na tutmuşlar sandık. Çünkü toprak sarısı yanakları seğiriyordu. Dudağındaki kıpırtılar nasıl ritmik, nasıl saniyeler içinde üst üste biniyordu.

Şeyhi icazet vermedi mi acaba?.. Polis iz sürüp ulaşmış olamaz mı?.. Kız tarafı geldi yakaladı belki de, vurup öldürecekler...

Ahmet Sarıca ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp önümüze bıraktı. Zarfı tutan elleri titriyordu. Titre- mesine mani olmak istiyordu ama gücünün yetmedi- ği belliydi. Soyunsa belki bütün vücudunun sendele- diğini izleyebilirdik. Servise geleli neredeyse bir yıl olacaktı. Bugüne kadar başını kaldırıp bize bakma- yan, bakamayan adam, gözleriyle odanın içinde se- ke seke gezindi bir müddet. Sanki duvarlarla, masa- larla, an be an hısımlık kurduğu eşyalarla ve bilhas- sa üçayaklı tabureyle vedalaşıyordu. Sanki bana öy- le geldi, masamdaki vazoya kükürt gibi toz bakışla- rıyla “Allahaismarladık” dedi. Sonra sesi ulaştı bize, tırtılın yürümesi gibi. Küflü borudan gelen su gibi kirli, boğuk, zoraki bir ses:

“- Arkadaşlar ben gidiyorum. Daha dönemem her- halde. Ben hakkımı helal ettim, ne olur sizde edin!”

Demek kapıda polisler bekliyor, ellerine kelepçe vuracaklar!

Aynı ses bu defa nemlenmişti, çatıdan düşen martının yarası gibi kan sızıyordu:

“- Tahlillerim iyi çıkmadı. Ciğerlerimi kist kapla- mış. Ciğerlerim tükenmiş, geç kalmışım... Çok geç...”

Niyazi Bey, ben, Serpil Hanım donup kaldık.

Ahmet Sarıca bizi öylece bırakarak çekip gitti.

Aylılır ayılmaz arkasından seğirttim, yakalaya- madım. Yetişebilseydim diyecektim, mutlaka söyle- mek azmindeydim:

- Biz var ya, biz...

Ahmet Sarıca gitti.

O öksürüklü ciğerlerini yakıp kavuran kistlerle boğuşmaya, pençeleşmeye gitti. Bizim niyetimizde- ki, zihnimizdeki, kauçuk damlayan amelimizdeki kistleri bize bırakarak. Bir de zarf bırakarak... O zarfı açmaya korktuk, tıpkı içimizdeki zarfları açma- ya korktuğumuz gibi. Hiç zarf açmamışız gibi...

Ahmet Sarıca’nın bize bıraktığı zarf, gözlerimi- zin önünde büyüyen, büyüdüğü de kıvılcımlanan bir ateş topuna benziyordu. Elimizi yakar diye sakı- nıyorduk herhalde. Tutarsak elimizde eriyip yüreği- mize akar diye, yüreğimizi doldurur diye...

İçinde ne bırakmıştı bize?.. Zikrini mi?.. Aylardır kuryeliğini yaptığı esrar poşetini mi?.. Yoksa; yoksa köyünden söktüp uzaklara getirdiği, illet düşmüş canı- na duvaksız gelin aldığı o mahcup kızın çeyizini mi?..

Kim cüret etti, kimin aklına ziyan bulaştı, hangi- mizin yüreği el verdi de nasıl açıp bakabildik?

Örselenmiş bir kâğıtta hepsi hepsi üç beş satır yazı. Kendisine gelen mektuplardaki yazıların aynısı. Kancalı, ıslak, titrek... Ama bu defa şifresiz...

İnsanlar vardır

Birbirinden uzak

Yad ellerde...

İnsanlar vardır

Birbirinden uzak

Aynı evlerde...

Her gönülde bir hasret

Hepsi kendi derdinde. ()*

* Hikmet S. OMAV

SARICAN ÇOBANLARI

Hüsnü AYDOĞMUŞ

Gazik yaylalarının kepenekli bozkurdu
Sürü peşinde gezen Sarıcan çobanları
Anan seni yaylada, kıl çadırda doğurdu
Kırlar, yaylalar senin, Sarıcan çobanları.

Ömrün geçer dağlarda, yücelerin başında
Yetmişe vardın ama sinin otuz yaşında
İssiz yerler hep senin, otur pınar başında
Sürü sürü kızlarla, Sarıcan çobanları.

Yanında karabaşın, sağlam ağaçtan asan
Ne şehir temaşası ne de geçinme tasan
Cebinde yoktur kalem, önünde süslü masan
Dön dolaş uzun uzun, Sarıcan çobanları.

Dizilirler yollara sürü sürü yaldızlar
Külekler kollarında, terden dudaklar sızlar
Yengeler, bacılar, komşu kızlar, baldızlar
Dön dolaş uzun uzun, Sarıcan çobanları.

Hayat sizden çok uzak, bütün ömür dağlarda
Nasibin yok ne çare, bahçelerde, bağlarda
Yanık kaval öttükçe, yüreğini dağlar da
Ovalar kararınca, Sarıcan çobanları.

Kış demez, yaz demez dolaşırsın bu yerde
Üç beş kişi olunca oynarsınız lo berde
Kekik kokan şu dağlar devadır binbir derde
Yağız çehreli yiğit, Sarıcan çobanları.

NEDEN AYDINLATAMADIK?

Hasan Güner GÜLER

1966 yılının Kasım başı (1 Kasım 1966), Denizli'nin Kale ilçesine Edebiyat grubu öğretmeni olarak atandım.

Kale'ye gelirken büyük düşler kuruyordum. Ege bölgesinde bir ilçe, Doğu Anadolu'ya göre daha farklı olmalıydı. Birtakım tabuların yıkılmışlığının daha da ileriye dönük olduğunun düşleriydi bu.

Kale'de yaşamım sadece okul-ev arasında sıkışmadı. Süreç içinde bulunduğum yerin ekonomik, sosyal ve kültürel yapısını da irdeliyordum. Bu çalışmalar sonucu; o yıllar Kale insanının geçim koşullarının ilkel el tezgâhlarına bağlandığına tanık oldum. Ayrıca ufak çapta sebze ve bağcılık çalışmaları da yapılıyordu.

Sosyal anlamda ise bir arpa boyu yol alınmamış, kavgundan çıkmak için hiçbir çaba da harcanmamıştı. Altmış kilometrelik uzaktaki kent merkezinden kopuk, kendi halinde yaşayan insanlar topluluğu...

Arkadaşlarımızla memur lokalinde söyleşirken, lokale öğrencimizle birlikte bayanlı erkekli bir grup geldi. Öğrencim yanıma yaklaşarak, "Hocam bu konukları Belediye Başkanı İsmet Kuran size gönderdi" diyerek ayrıldı.

Şaşırmıştım... İsmet Bey tiyatroya sıcak bakmayan biriydi. Yedi kişilerdi. Hiçbirini tanıımıyordum. Masaya davet ettim, kendimi tanıttım. İçlerinden biri, "Ben Özdemir Yücel, bunlar da arkadaşlarım. Tiyatro topluluğuyuz. İlçenizde -Alo Orası Tımarhane mi?- adlı oyunu sahnelemek istiyoruz. Bu nedenle de size geldik" dedi.

Çayları yudumlarken, onlara ilçenin genel yapısı hakkında bilgi verdim. Aydınlıktan yoksun bırakılmış bu ilçede, oyunun sahnelenmesinin zor olacağını dile getirdim. İşin ilginç yanı, başlangıçtan 1967 Mayıs'ına dek Kale'de hiçbir tiyatro oyununun sahnelenmemiş olmasıydı.

Halkın tiyatroya bakışı farklıydı. Onlara göre tiyatro çıplak kadınların dansözlik yaptığı bir şeydi.

Uzun bir söyleşi sonrası bir hafta sonra cumartesi akşamı oyunun sahnelenmesine karar verdik. Bu kararı verirken her türlü olumsuzluğu göze almıştım. İşin parasal boyutu bir yana, saldırıların olabileceğini bile düşünmedim değil. Ancak bir öğretmen olarak görevimi yapmalıydım.

Biletleri bastırdım. Oyunun içeriğini anlatarak satışa başladım. Kimse oralı olmuyordu. Tiyatro onlar için bulaşıcı bir hastalıktı. Kızanıyordum onlara. Bugüne dek onları bundan yoksun bırakanlaraydı kızgınlığım.

Bilet satışları iyi gitmiyordu. Ama bu oyun oynanmalıydı. Ben bunları düşünürken belediye başkanının kahvehaneye girdiğini gördüm. Hemen arkasından ben de içeri girdim. "Hoş geldin hocam" diyerek çayımı söyledi. "Hayırdır birkaç gündür telaştasın. Bir şeyler duydum. Doğru mu?" dedi. Hiç yanıt vermedim. Sanki tiyatro topluluğunu bana yönlendiren kendisi değilmiş gibi... Söylediklerine aldırmaksızın başkandan bir miktar para istedim, nedenini bile sormadan çıkardı verdi. Ben de karşılığında yirmi bilet verdim. Bir bana bir

de elimdeki bilete baktı "Ben gelmem hocam" diye bastı yaygarayı. "Geleceksin başkanım" diyerek orayı terk ettim.

İşler yoluna girmişti. Gittiğim işyerlerinde, diğer kahvehanelerde, belediye başkanının bilet aldığını, geleceğini dillendirerek; bilet satışlarında istenilen düzeyde olmasa da epeyce yol aldım. Bir gün sonra Kaymakam Güngör Aydın'dan randevu alarak, ona tiyatro oynanmasıyla ilgili gelişmeleri anlatarak yardımcı olmasını istedim.

"Öncelikle Müftü Bey'e bilet satmalıyız" dedim. Hemen müftüyü çağırdı. Müftü Bey, "Ben gelmem," dediye de oralı olmadım. Ama bileti aldı.

Halk içinde Belediye Başkanı İsmet Kuran ile Müftü Bey'in tiyatroya bilet aldığını o denli işledim ki bayağı bilet sattık. Buna karşın istediğim hedefe ulaşamadım. Tüm istediğim halkın büyük çoğunluğunun katılımıydı.

Oyunun oynanacağı cumartesi günü öğleden sonra Özdemir Yücel ve arkadaşlarıyla memur lokalinde buluştuk. Bilet satışlarının nasıl gittiğini sordu. İyi olmadığını belirterek, hemen yakında Karaköy adlı bir köy olduğunu söyledim. "Oyuncularla gidip bir görünelim, sizleri de görünce belki etkilenirler" dedim. "Hemen hocam, tiyatro adına her şeye katlanırsınız." dedi.

Köyde bizi çok iyi karşıladılar. Meydanlık yere sandalyeler çekildi. Bayanlık erkekli söyleşiye başladık. Köylüler meraklı yüzlerle bizi süzüyorlardı. Daha sonra ayağa kalkarak, "Gördüğünüz sanatçılar bu akşam, ilçemiz sinema salonunda bir oyun sahneye koyacaklar. Tümünüzü bekliyoruz" diyerek köyden ayrıldık.

Saat 19:30... elimizde tiyatro için bastırılan biletlerin tümü bitti. Olmaz olur kılma, olağanüstü bir çabayla halkı tiyatroya yönlendirmiş ve izleme olanağı sağlamıştık.

Tüm karşı çıkışların sonrası aldığımız tepkiler bizi sevin-dirmişti. İzleyenler, ayıp etmemişti, onlar yanlış yapmamıştı. Onları bu karanlıkta bırakanları ayıp edenler. Işığı onlardan esirgeyenlerdi...

Anadolu'da insanlar bu tür olanaklardan yüzyıllarca yoksun bırakıldı. Onların yaşamı tanınmasına bizler öncü olamadık.

1968 yılı eylülünde öylece bıraktım Kale'yi ve Kalelileri. Askere gittim.

Aradan yıllar geçti. İzmir Karşıyaka Lisesi'nden 1992 yılında emekli oldum. 1995 yılı mayısında Kale'ye gittim. Yirmi yedi yıl sonra öğrencilerimi buldum. Çoluk çocuğa karışmışlar. Dertleştik, geçmişiyi yad ettik. Neden sonra onlara, benden sonra bir tiyatro oyununun yaşama geçirilip geçirilmediğini sordum. "Hayır" dediler. Yüreğime hançer saplandı sanki. Sus pus oldum.

Yirmi yedi yıl, dile kolay. Yüzlerce aydın geldi geçti Kale'den. Yüzlerce öğretmen. Bu süreçte ne yaptılar bu aydınlar? Koca bir hiç!

Bu nedenledir ki Türkiye'm aydınlanmasını tamamlayamıyor. Bu nedenledir ki soluk alamıyoruz, çağı yakalayamıyoruz.

TÜRKÜLER DOLUSU

Bedri Rahmi EYÜBOĞLU

Kirazın derisinin altında kiraz
Narın içinde nar
Benim yüreğimde boylu boyunca
Memleketim var
Canıma ciğerime dek işlemiş
Canıma ciğerime
Sapına kadar.
Elma dalından uzağa düşmez
Ne yana gitsem nafiye.
Memleketin hali gözümde gitmez
Binbir yerimden bağlanmışım
Bundan ötesine aklım ermez.

Yerliyim yerli olmasına
İlmik ilmik, damar damar
Yerliyim.
Bir dilim Trabzon peyniri
Bir avuç tiftik
Bir çimdik çavdar
Bir tutam şile bezi gibi
Dişimden turnağıma kadar
Ressamım.
Yurdumun taşından toprağından şurup
gelir nakışlarım
Taşıma toprağıma toz konduranın
Alnını karışlarım
Şairim şair olmasına
Canım kurban şiirin gerçeğine hasına
İçerisine insan kokusu sinmiş mısıralara vurgunum
Bıçak gibi kemiğe dayansın yeter
Eğri büğrü, kör topal kabulüm
Şairim
Zifiri karanlıkta gelse şiirin hası
Ayak seslerinden tanırım
Ne zaman bir köy türküsü duysam
Şairliğimden utanırım
Şairim
Şiirin gerçeğini köy türkülerimizde bulmuşum
Türkülerle yunmuş yıkanmış dilim
Onlarla ağlamış, onlarla gülmüşüm.

Hey hey, yine de hey hey
Salınsın türküler bir uçtan bir uca
Evelallah hepsinde varım
Onlar kadar sahici
Onlar kadar gerçek
İnsancasına, erkekçesine
'Bana bir bardak su' dercesine
Bir türkü söylemeden gidersem yanarım.

Ah bu türküler
Türkülerimiz
Ana sütü gibi candan
Ana sütü gibi temiz
Türkülerde tüter dağ dağ, yayla yayla
Köyümüz, köylümüz, memleketimiz.
Ah bu türküler,
Köy türküleri
Dilimizin tuzu biberi
Memleket ahvalini onlardan sor
Kitaplarda değil, türkülerde ara Yemen'i
Öleni, kalanı, gidip gelmeyi...
Ben türkülerden aldım haberi.

Ah bu türküler, köy türküleri
Mis gibi insan kokar, mis gibi toprak
Hilesiz hurdasız, çırılçıplak
Dişisi dişi, erkeği erkek
Kaşı kaş, gözü göz, yarası yara
Bıçağı bıçak.
Ah bu türküler, köy türküleri
Karanlık kuyularda açılmış çiçekler gibi
Kiminin reyhasından geçilmez
Kimi zehir, kimi zemberek gibi.

Ah bu türküler, köy türküleri
Olgun bir karpuz gibi yarılar içim
Kan damlar ucundan, mürekkep değil
İşte söz, işte ses, işte biçim:
'Uzun kavak gıcım gıcım gıcılar'
İliklerine kadar işlemiş sızı
Artık iflah olmaz kavak ağacı
Bu türkünün yüreğinde sancı var.

Ah bu türküler, köy türküleri
Ne düzeni belli, ne yazanı
Altlarında imza yok ama
İçlerinde yürek var
Cennet misali sevişen
Cehennemler gibi dövüşen
Bir çocuk gibi gülüp
Mağaralar gibi inleyen
Nasıl unuttur nasıl
Ömründe bir kez olsun
Halk türküsü dinleyen...

AĞIN KAYMAKAMLIĞINA SONER ZEYBEK ATANDI

1979 yılında Manisa'nın Alaşehir İlçesinde doğan Soner Zeybek; ilk ve ortaöğretimini Alaşehir'de tamamladı. 2001 yılında Gazi Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirerek, 2003 yılında Kaymakamlık mesleğine başladı.

1 yıl süre ile yabancı dil eğitimini tamamladı. Daha sonra, Afyonkarahisar'ın Hocalar İlçesi Kaymakamlığı görevine, 28.09.2007 tarih ve 2007/9316 sayılı müşterek kararname ile de Elazığ İli Ağın İlçesi Kaymakamlığına atanmış olup, 18.10.2007

Manisa-Kula ve Soma, Afyonkarahisar Çobanlar, Eskişehir Mihalıççık ve Konya Hüyük İlçelerinde Kaymakam Vekilliği görevlerinde bulunan Zeybek, İngiltere Leicester'de

tarihinde görevine başlamıştır.

Yeni Kaymakamımız Soner Zeybek'e 'Ağın'ımıza hoş geldiniz' der, görevinde başarılar dileriz.

CUMHURİYET BAYRAMI AĞIN'DA COŞKUyla KUTLANDI

Belediye Çarşısı önünde düzenlenen törene, Ağın Kaymakamı başta olmak üzere, Belediye Başkanı Mustafa Yentür, ilçede görev yapan tüm mülki erkân, öğretmenler ile ilk ve ortaöğretim öğrencileri katıldı.

Ağın Kaymakamı Soner Zeybek tören alanında yaptığı konuşmada:

"Değerli mesai arkadaşlarım, sevgili öğrenciler, kıymetli Ağınlılar. Bugün 29 Ekim 2007..."

84 yıl önce, bugün, tutuşturulan meşalenin tüm yurdu aydınlattığı gündür.

84 yıl önce, bugün, yeni Türk Devletinin temelini atıldığı gündür.

84 yıl önce, bugün, Türk ulusunun kendi adına ve Cumhuriyet adına bir yaşıdaymış gibi genç ve dinamik, bin yaşıdaymış gibi köklü ve sağlam Türkiye Cumhuriyetini kurduğu gündür.

Mutluluğumuz bundandır. Heyecanımız bundandır.

29 Ekim 1923'de Türk ulusu geçmişten aldığı güçle, Büyük Önder Mustafa Kemal ATATÜRK'ün liderliğinde 'Ya İstiklal Ya Ölüm' demiş ve genç Türkiye Cumhuriyeti için ileri ve aydınlık hedefler seçmiştir.

Ulusumuz, Cumhuriyet rejimi ile kudretini ve temelini halktan alan bir idareye kavuşmuş, Türkiye'yi sömürmek isteyen düşman devletlere gerekli cevap verilmiştir. Özgürlük ve bağımsızlığın Türk insanının ayrılmaz bir parçası olduğu, yönetim şeklinin Cumhuriyet olduğunun tespitiyle bir daha ifade edilmiştir.

Değerli Ağınlılar, hepimiz Türkiye Cumhuriyeti'nin birer ferdi olarak uğruna canlar verilen devletimizi, bağımsızlığımızı, birlik ve beraberliğimizi her

zaman olduğu gibi bugün ve gelecekte de korumakla mükellefiz. Çünkü varlığımız ve güzel Türkiye'mizin geleceği buna bağlıdır.

Son günlerde sınırlarımızda yaşanmakta olan hain saldırılardan ve oyunlardan Türkiye Cumhuriyeti ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü daha da sağlamlaştıracak, bu oyunları bozacak ve bölgesinin en güçlü devleti olmaya devam edecektir.

Sevgili öğrenciler, ailelerimizin olduğu gibi milletimizin de övünç ve güven kaynağısınız. Emanetçisi olduğunuz Türkiye Cumhuriyeti, sizlerin gayret ve sadakatiyle var olmaya devam edecek, daha ileriye ve mükemmele ulaşacaktır. Üzerinizdeki bu sorumluluğun, bu şerefli vazifenin bilincini asla unutmayın. Şunu bilin ki, gelecek nesiller atalarını ve büyüklerini eğer üzerlerine düşen görevi yapmışlarsa lanetle, yapmışlarsa rahmet ve şükranla anacaklardır.

Sözlerimin sonunda, eşsiz Komutan Mustafa Kemal ATATÜRK ve silah arkadaşlarına, bu ülke için canını feda eden aziz şehitlerimize, cephede düşmanla savaşan şerefli gazilerimize sonsuz şükran ve minnetlerimi arz ediyorum.

84. yılını kutladığımız Cumhuriyetimizin ve Cumhuriyet Bayramımızın tüm ulusumuza hayırlı olmasını diliyorum. Bayramınızı kutluyor ve en iyi dileklerimi sunuyorum." dedi.

Daha sonra; ilköğretim ve lise öğrencileri tarafından şiirler okundu, İbrahim Uçunkaya Lisesi öğrencileri tarafından halkoyunları gösterileri düzenlendi. Tören geçitleriyle kutlamalar sona erdi.

HİPERTANSİYON

Hipertansiyon ya da tansiyon yüksekliği nedir?

Tansiyon ya da kan basıncı, kalbin kanı pompalarken damar duvarında oluşturduğu basınçtır ve mm civa (Hg) olarak ifade edilir. Bu basıncın istenilen değerlerin üzerinde olması durumu ise hipertansiyon olarak tanımlanır.

Kan basıncı sistolik (halk arasında büyük tansiyon) ya da kalbin kanı pompalarken oluşturduğu basınç ve diyastolik (halk arasında küçük tansiyon) ya da kalbin kan pompalamaya ara verdiği dönemdeki basınç olarak iki farklı değerden oluşur. Normal kan basıncı değerleri sırasıyla sistolik için en çok 120 mmHg, diyastolik için ise en çok 80 mmHg olmalıdır, bu değerler normal kan basıncı değerleridir.

Hipertansiyon sık görülen bir hastalık mıdır?

Evet, Türkiye’de 28 yaşın üzerindeki erişkin erkeklerin %49’unda, erişkin kadınların %56’sında kan basıncı yüksekliği vardır. Bir başka deyişle ülkemizde yaklaşık 16.3 milyon insanın hipertansiyonlu olduğu söylenebilir. Bu nedenle toplumun her yaş grubundan bireyler yılda en az bir kez tansiyonlarını kontrol ettirmelidir.

Hipertansiyonun ne gibi zararları vardır?

Hipertansiyon beyin kanaması ve felç, kalp yetersizliği ve kalp krizi, böbrek yetersizliği, görme kaybı gibi hastalıklara neden olabilir. Kan basıncı değerleri normal sınırlarda tutulan hipertansiyon hastalarında bu hastalıkların oluşması önlenir.

Hipertansiyon tedavi edilebilir mi?

Evet edilebilir. Ancak hipertansiyon tedavisi ömür boyudur, tedavide kullanılan ilaçlarla kan basıncı normal sınırlara düşer, ancak tedavi kesilirse kan basıncı yine eski değerlerine ulaşacaktır. Bu nedenle tedaviye ara verilmemeli, en az yılda bir kez doktora kontrole gidilmelidir.

Bazı özel durumlarda hipertansiyon bir böbrek hastalığına veya hormon artışına bağlı olabilir. Bu durumlarda böbrek hastalığının veya hormonal bozukluğun tedavisi ile kan basıncı düzelebilir veya daha az sayıda ilaçla daha rahat kontrol edilebilir hale gelebilir.

Hipertansiyonda kullanılan ilaçlar alışkanlık yapar mı?

Hayır yapmaz; damar elastikiyeti nedeniyle kan basıncı kontrolü için alınan ilaç sayısı ya da dozu az gelebilir, bu durumda yeni ilaç eklenmesi veya kullanılan ilacın dozunun artırılması gerekebilir.

Bir yakınımnda hipertansiyon var, benim kullandığım ilacı ona da verebilir miyim?

Hayır, kesinlikle böyle bir davranışta bulunmayınız, bulunanları da uyarınız. Sizin için uygun olan bir ilaç bir başkası için zararlı olabilir, bu nedenle yakınınızın bir doktora başvurmasını öneriniz.

Kan basıncımı kendim ölçebilir miyim?

Evet ölçebilirsiniz; ancak kan basıncının nasıl ölçüleceği konusunda yeterli bilgiyi bir doktor veya eğitim programından öğrenmeye çalışınız. Bilek ve koldan kan basıncı ölçen elektronik aletler de kullanılabilir; ancak bu aletlerin güvenilirliğini anlamak amacı ile civalı bir tansiyon aleti ile alınan değerlerle karşılaştırmasının yapılması uygun olur. Ayrıca bilekten ölçen cihazların, kabaca fikir vermekle birlikte, güvenilirlikleri sınırlıdır. En doğru sonuç veren aletler civalı ölçüm cihazlarıdır.

Kan basıncımı ölçerken nelere dikkat etmeliyim?

Kan basıncı ölçülmeden önce en az 5 dakika dinlenmelisiniz. Son yarım saat içinde kahve, kola gibi kafeinli içecekler veya sigara içmemiş olmalısınız.

Tansiyon aletiniz kolunuzun çevresini ve bonyu yeterli olarak sarmalıdır, dinleme cihazını (Stetoskop) tansiyon aletinin manşonu altına sokmamalısınız.

Hipertansiyon tedavisinde kullanılan ilaçlar böbrek ve karaciğer bozukluğu yapar mı, cinsel fonksiyonları etkiler mi?

Her ilacın kendine özgü yan etkileri olabilir.

Kullandığınız ilaçların yan etkileri konusunda doktorunuza danışınız, ancak genel olarak söylemek gerekirse, tedaviden elde edilecek yarar ilacın olası zararından çok daha fazladır. Bu nedenle hipertansiyon tedavisi için verilen ilaçlar düzenli olarak kullanılmalıdır.

Bu yazı, Türk Kardiyoloji Derneği tarafından hazırlanan “Kalbiniz, ne kadar genç?” adlı broşürden alınmıştır.

FIKRALAR

Fevzi ŞENER

Önüne Bak da Namazını Kıldır

Beyelması Köyü'nde Ezem Hoca imamdır. Bir gün farz namazına hazırlanırlar. İmam; namaza durmadan önce cemaate döner, safları doldurmalarını ve düzgün durmalarını söyler. Bir bakar ki Lütfi Amca (Özpek) safa girmez. Safa girmesi için ihtar eder ama o hiç aldırış etmez. Tekrar ikaz eder, rahmetli Lütfi Amca yine dinlemez. Sebep de saftaki boş yerde konuşmadığı kişi vardır, onun için orayı doldurmak istemez.

Hoca tekrar ısrar edince, Lütfi Amca dayanamaz:

- Önüne bak da namazını kıldır, der.

Bu Sene de İdare Et

Bu da bizim yöreden. Transistorlu radyolar yeni çıkmış, evin çocuğu hevesleniyor ve ısrarla babasına radyo almasını söylüyor. Adamın parası yok, çocuğa da param yok diyemiyor. Çocuğun ısrarları ise hiç bitmiyor. Adam sonunda artık dayanamıyor ve:

- Oğlum, bu sene ısıklıkla idare et, seneye radyo alırım, diyor.

Ne Çabuk Geldin Mehmet

Beyelması Köyü'nden rahmetli Kadir Yılmaz Amca, bir kış günü Ankara'ya oğlu Mehmet Yılmaz'ın yanına gelir ve birkaç ay kalır. Tabii köynün hasretine dayanamaz ve:

-Oğlum Mehmet, beni gönder ki gidem, der.

O da, daha kal, acele etme dese de babasını ikna edemez ve göndermeye razı olur. Havaalanına arabasıyla götürür ve Elazığ uçağına bindirir. Ve Elazığ'daki kardeşi Ergün Yılmaz'a da karşılaması için telefon eder.

Fakat hava muhalefeti nedeniyle uçak Elazığ havaalanına inemediği gibi, keza Malatya ve Diyarbakır havaalanına da inemez. Kaptan pilot Ankara'ya döneceklerini anons eder, ama bu anonsu rahmetli Kadri Amca duymaz. Zanneder ki Elazığ havaalanına geldi.

Uçak Ankara Esenboğa havaalanına iner ve Mehmet Yılmaz karşılar. Oğlu Mehmet'i tekrar karşısında görünce:

-Anam Mehmet ne çabuk geldin Elazığ'a, der. Olayı anlatınca durum anlaşılmış olur.

Ağa En İyisi Sen

Konuşma Beyelması Köyü'nde, Gotikgil'in evde geçer.

Derler ki Azrail şu anda gelse, dese ki birinizin canını alacağım, kimin canını alayım? Rahmetli Nurife Bacı, gocası Ağa Dayı, kaynanası ve çocukları her biri bir aday gösterir, ama en iyi ölü adayını Nurife Bacı bulur ve gerekçesini de söyler:

- Ben deyim ki: anamı alsa onun maaşı var ölürse parası kesilir. Beni alsa, çocuklar daha çok küçük yetim kalırlar. Ağa en munasibi sensin, der.

Dizi Sarılı

Rahmetli Hüseyin Ateş'in gençlik yılları, köyde ağır rençberlik yapıyorlar. İşin gücün biteceği yok, her gün iş; yoruluyor, usanıyor, bıkıyor. Bir gün işe gitmemek için şöyle bir düşünce geliyor aklına. Gündüzden, 'bacağım (diz kapağı) çok ağrıyor' diyor. Ve gece yatarken bacağını sarıyor. Sabahleyin kalktığı anda, diz kapağında yara olduğunu ve bu nedenle işe gidemeyeceğini söyleyip, tekrar yatıyor. Ev halkının hepsi işe gidiyor.

Ertesi günü yine ekin biçmeye gideceklerdir, gene aynı numarayı yapar ve o gün de gitmez.

Rahmetli Reşit Amca (Ateş) bir şeyler sezer ve Hüseyin'in gece uyurken diz kapağındaki sargıyı çözer ve öbür dizine bağlar. Sabah kalkınca, 'dizin nasıl oldu' diye sorarlar. Cevabı gene aynıdır:

-Çok ağrıyor, işe gidemem.

Babası Reşit Amca der ki:

-Dün sağ dizinden şikâyetçiydin, bugün sol dizi ne mi geçti ağrısı? deyince şaşırır. Bakarki sargının yeri değişmiş ve böylece numarası meydana çıkmış olur.

Ne Gadar Benzir

Bu fıkra da Erzurum'dan. Bayburtluyla İspirli karşılıklı oturmuş konuşuyorlar. Bayburtlu İspirliye sorar:

-Ula dadaş, bu oçey demeç ne demeç? İspirli:

-Oçey demeç peçey demeç, dadaş."

-Ula o zaman oçey demek peçey demeçse bu Bayburtça Amerikancaya ne kadar benziyor, n'olur.

HABERLER

* Ağın Belediyesi'nin yaptığı girişimler sonucunda Balcılar (Apuşma) Mahallesi nihayet içme suyuna kavuştu.

* Ağın-Karamağara Köprüsü'nün Ağın yakasındaki ayağının demir ve beton dökme işlemlerine başlandı.

* Ağın İlçe Tarım Müdürlüğü'nde Ş. Fırat Erkal'ın başkanlığında yapılan toplantıda; Ağın Üzüm Üreticileri Birliği çalışmaları başlatıldı ve geçici yönetim kurulu Fevzi Şener'in başkanlığında Gürol Korkmaz, Tanyol Gençosman, Mustafa Şimşek ve Veli Yıldız'dan oluşturuldu.

* Değerli hemşerimiz İbrahim Taşbaşı tarafından Elazığ Gazi Huzurevi ek bina inşaatında bodrum kat dahil 2. kat imalatına başlandı. 34 konuk odalı (toplam 44 odalı) olacak şekilde inşa edilen ve yapımı hızla sürdürülen ek binanın Şubat 2008 ayı sonunda hizmete açılacağı tahmin ediliyor.

* Ağın-Akpınar Mahallesi'nden değerli hemşerimiz Sofugil'in Neşe Yıldırım Acar'ın oğlu Oktay Acar ile Özlem Özomak, 22 Ağustos 2007 tarihinde Ankara Hilton Otelinde yapılan düğün töreniyle evlendiler.

* Ağın-Kuzgeçe Mahallesi'nden değerli hemşerilerimiz Nedret-Hasan Sait Türk'ün kızları Ayşen ile Ufuk Ulu, 1 Eylül 2007 Cumartesi günü saat: 19.00'da İnceler Düğün Salonu Altıparmak - Bursa'da düzenlenen dü-

ğün töreniyle, mutlular kervanına katıldılar.

Yıldırım, Özomak, Türk ve Ulu ailelerini yürekten kutlar, genç çiftlere yaşam boyu mutluluklar dileriz.

* Ağın-Balcılar Mahallesi'nden Hatice Uğur'un eşi, Mete Uğur ile Mehtap Alioğlu'nun babaları, Mehmet, rahmetli Ahmet, Ethem ve Ayşe Uğur'un kardeşleri Ağın Sayım Müdürü Mustafa Uğur, 20 Ağustos 2007 tarihinde yaşamını yitirmiş ve Ağın'da toprağa verilmiştir.

* Ağın-Konak Mezrası'ndan değerli hemşerimiz Zerrin Kılıççöte'nin eşi, Mehmet Cemil, Halit Kılıççöte ile Berrin Akmeşe'nin sevgili babaları Cavit Kılıççöte, 24 Ağustos 2007 tarihinde A.Ü. Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yaşamını yitirmiş ve ertesi günü Ankara-Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Samançay Köyü'nden Necmi Özer ile rahmetli Sıdika Baykut'un kardeşi, rahmetli Osman Türker'in (Topal Osman) değerli eşi, Gülcihan, Seyhan, Ceyhan Türker ile Hanife Avcı'nın sevgili anneleri, Metin, Meliha, Nebahat Türker ile Nusret Avcı'nın kayınvalideleri Fikriye Türker, 8 Ekim 2007 tarihinde Malatya'da yaşamını yitirmiş ve ertesi günü Küzne'de toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

gelecek kuşaklara bırakacağımız en değerli kültür hazinemizdir.
Dergimizin yaşaması / yaşatılması için lütfen çaba harcayalım.

AĞIN

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Yedibağ Köyü	Nehir ÇAKAR	Mehmet	Şişli	19.07.2007
Yedibağ Köyü	Metehan KAYA	Mete	Karşıyaka	02.08.2007
Dibekli Köyü	Nevra SEZER	Temel	Fatih	09.08.2007
Bademli Köyü	B. Kaan ÖZDEM	Şamil	Yenimahalle	27.08.2007
Saraycık Köyü	Zafer YALÇIN	Nadim	Bahçelievler	30.08.2007
Demirçarık Köyü	Selim ÖZTÜRK	Selçuk	Fatih	30.08.2007
Kaşpınar Köyü	S.Sergen KARAKAŞ	H. Akif	Fatih	30.08.2007
Kaşpınar Köyü	K. Efe KARAKAŞ	H. Akif	Fatih	30.08.2007
Saraycık Köyü	Mahmut YALÇIN	Yusuf	K.Çekmece	31.08.2007
Akpınar Mah.	N. Kaan UZUNOĞLU	Engin	Ağın	01.09.2007
Kaşpınar Köyü	S. Erçin SELÇUK	Hüseyin	Elazığ	03.09.2007
Başpınar Mah.	Kayra YAPICIOĞLU	D.Kaya	Elazığ	05.09.2007
Beyelması Köyü	Boran AKBAŞ	Uğur	Şişli	08.09.2007
Pul Köyü	G. Sena ÖZER	Abdullah	Buca	08.09.2007
Şenpınar Mah.	Mehmet BAŞIBOZUK	Hüseyin	Kırıkkale	10.09.2007
Başpınar Mah.	G. Yalçın SELÇUK	Bülent	Seyhan	11.09.2007
Modanlı Köyü	Deniz ALPER	Hüseyin	Denizli	11.09.2007
Saraycık Köyü	Eylül ŞAHİN	Ziya	Ağın	12.09.2007
Kaşpınar Köyü	Begüm GEDİKOĞLU	Ali	Antalya	15.09.2007
Altunayva Köyü	Kerem ÖZER	Hüsnü	Üsküdar	15.09.2007
Tatarağası Mah.	M. Demir DAYIOĞLU	H. Levent	Kadıköy	15.09.2007
Pul Köyü	Ecrin BULUT	İbrahim	G.Osmanpaşa	17.09.2007
Şenpınar Mah.	Emir KAYA	Uğur	Altındağ	20.09.2007
Saraycık Köyü	S. Emirhan İKİNCİ	Ahmet	Denizli	21.09.2007
Müd. Hüs. Efendi Mah.	Aydın KOÇAR	Mehmet	Seyhan	23.09.2007
Dibekli Köyü	Efe YÜCE	Serdal	G.Osmanpaşa	24.09.2007
Pul Köyü	M. Bedirhan KARAKAŞ	Mustafa	Alanya	27.09.2007
Saraycık Köyü	İpek YALÇIN	Kenan	Malatya	28.09.2007
Altunayva Köyü	Şeyla YILMAZ	Eyüp	G.Osmanpaşa	28.09.2007
Bahadırlar Köyü	Demir ÖZER	H. Kıvanç	Çankaya	28.09.2007
Şenpınar Mah.	M. İrem ERBEN	H. Vedat	Marmaris	29.09.2007
Kuzgeçe Mahallesi	M. Yusuf DELİKANLI	Nadi	Ağın	30.09.2007
Modanlı Köyü	M. Deniz AKSOY	M. Fatih	Kadıköy	05.10.2007
Pul Köyü	Zeynep ÖZER	Selim	Konak	09.10.2007
Pul Köyü	M. Selim YILMAZ	Yavuz	G.Osmanpaşa	11.10.2007
Kuzgeçe Mahallesi	Salih FIRAT	Mesut	Konak	12.10.2007
Pul Köyü	Hayrunnisa KARAKAŞ	Çetin	Eminönü	13.10.2007
Saraycık Köyü	İrmak ERZURUMLU	İsmet	Pendik	13.10.2007
Beyelması Köyü	M. Kerem AKSOY	Özkan	İskenderun	15.10.2007
Altunayva Köyü	Beyza DEMİREL	Mahmut	Güngören	15.10.2007
Bahadırlar Köyü	M. Taha AVCU	Mustafa	Elazığ	16.10.2007
Beyelması Köyü	Kerem ŞAHİN	Hakan	Kırklareli	17.10.2007
Pul Köyü	Ekrem KARAKAŞ	Bilal	Altındağ	25.10.2007
Pul Köyü	Şengül YALÇIN	Harun	Yenimahalle	25.10.2007
Akpınar Mah.	Seda KORKMAZ	Orhan	Çankaya	27.10.2007
Kaşpınar Köyü	Pelin KARAGÖZ	Oktay	Üsküdar	29.10.2007

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklılar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Kaşpınar Köyü	Kadri ÖZCAN	Esmâ BAYKAYA	Kadıköy	01.09.2007
Modanlı Köyü	Ergin ASLAN	Ebru YAŞAR	Eminönü	02.09.2007
Saraycık Köyü	Nail ŞAHİN	Nursel TOK	Ağın	03.09.2007
Şenpınar Mah.	G. Ebru ÖLMEZ	Özkan ŞEKERCİ	Elazığ	04.09.2007
Altunayva Köyü	Hatice ÇETİNKAYA	Ramazan ÖZTÜRK	K.Çekmece	05.09.2007
Kuzgeçe Mah.	Serim SAKAGİL	Yaşar KARADAŞ	Konak	06.09.2007
Saraycık Köyü	Meral KAYA	Nevzat YAYLA	Kadıköy	06.09.2007
Bademli Köyü	Hatice YURTMAN	Cevdet GÖNGENÇ	Malatya	07.09.2007

Yedibağ Köyü	Şerif ULUŞAN	Zeliha GÜLER	Konak	07.09.2007
Hacıyusuf Mah.	Nihal YILMAZ	Turgay EMİR	Kocaeli	08.09.2007
Müd. Hüs. Efendi Mah.	Ergin NERKİZ	Aslı OĞUZ	Bakırköy	08.09.2007
A. Yabanlı Köyü	Hasan GENCER	Nurhal ÖNGÜL	Buca	08.09.2007
Demirçarık Köyü	Meltem UZUNOĞLU	S.Fazıl KAR	Maltepe	08.09.2007
Yedibağ Köyü	Tamer ORHAN	Hanım KÖMÜRCÜ	Ağın	12.09.2007
Beyelması Köyü	Gülşah ÖZDEMİR	Aykut TOKDEMİR	Elazığ	20.09.2007
A. Yabanlı Köyü	Hüseyin GENCER	Canan AKAR	Etimesgut	26.09.2007
Öğrendik Köyü	Günseli GÜDER	Serkan USGU	Keçiören	28.09.2007
Kuzgeçe Mah.	Ayşen Müzeyyen TÜRK	Ufuk ULU	Bursa	01.10.2007
Pul Köyü	Güldane KARAKAŞ	Recai DEMİR	Bağcılar	17.10.2007
Öğrendik Köyü	Mustafa KARACA	Gamze ÇETİN	Çankaya	21.10.2007
Pul Köyü	Şule KARAKAŞ	Adnan YILDIZ	Eyüp	25.10.2007
Saraycık Köyü	Vedat YALÇIN	Yeşim YALÇIN	Bahçelievler	25.10.2007
Yedibağ Köyü	Dilek YILMAZ	Turgay BACAK	Buca	26.10.2007
Dibekli Köyü	Hacer EYCAN	Yavuz KÜTAHYA	Üsküdar	27.10.2007
Uzungil Mah.	Nurcan GÜVEN	Burak ERMUT	Çankaya	27.10.2007
Balkayası Köyü	Özer ERGÜL	Rukiye UÇAKYILDIZ	K.Çekmece	28.10.2007
A. Yabanlı Köyü	Savaş TOPALOĞLU	Şule YALVAÇ	Tekirdağ	30.10.2007

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	ÖLÜMLER DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Beyelması Köyü	Nazife ÇAKARALMAZ	01.08.1947	Malatya	30.08.2007
Altunayva Köyü	Hatice PERKTAŞ	01.07.1930	Ağın	07.09.2007
Altunayva Köyü	Yusuf AKTAŞ	06.04.1959	Ağın	08.09.2007
Samançay Köyü	Recep AYAN	25.12.1943	Malatya	14.09.2007
Şenpınar Mah.	Nasuh ERCAN	09.06.1942	Elazığ	20.09.2007
Balkayası Köyü	Osman ERCAN	06.04.1936	Ağın	03.10.2007
Samançay Köyü	Fikriye TÜRKER	31.08.1927	Malatya	08.10.2007
Bademli Köyü	Fatma ÖZDEM	11.05.1924	Esenler	09.10.2007
Dibekli Köyü	Hayati AYDIN	04.05.1952	Üsküdar	14.10.2007
Tatarağası Mah.	Ali KINACI	03.05.1962	Elazığ	17.10.2007
Demirçarık Köyü	Münevver UZUNOĞLU	03.06.1931	Ağın	18.10.2007
Altunayva Köyü	A.Anakız KAYAR	01.07.1930	Fatih	30.10.2007
Saraycık Köyü	Fatma ŞAHİN	15.06.1937	Arapgir	31.10.2007

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

DUYURU

**Değerli hemşerilerimiz,
Kurban Bayramı'nın 3. günü (22 Aralık 2007)
Saat: 13.00-16.00 arasında,**

**Kent Koop Kültür Merkezi Batıkent/ANKARA
bayramlaşma toplantısı yapılacaktır.**

**Hemşerilerimize duyurulması konusunda yardımlarınızı bekler,
hepinizin bayramını kutlarız.**

AĞIN